

เงารัก // รัง // คน

เธอ...คืออดีตที่เขาไม่ยกจำ

เขา...คืออดีตที่เธอไม่เคยลืม

คีคีรา

รอยอดีต

เอี้ยด! โครม!

เสียงรถยนต์สองคันประสานงากันกลางสี่แยกไฟแดงดังสนั่น
หวั่นไหว ผู้คนมากมายที่อยู่ในพื้นที่นั้นซึ่งพอจะมองเห็นเหตุการณ์นี้ได้
ต่างหันมาสนใจเหตุการณ์ระทึกขวัญที่เพิ่งเกิดขึ้น

ไม่นานนักเสียงไซเรนรถตำรวจที่พร้อมด้วยรถพยาบาล
และรถมูลนิธิช่วยเหลือผู้ประสบภัยบนท้องถนน ซึ่งวิ่งลิว่รวากับจะมาก
ก่อบุติเหตุมากกว่ามาช่วยผู้บาดเจ็บก็ตามมาติดๆ และจอดนิ่งอยู่
ใกล้กับที่เกิดเหตุ

รถยนต์สองคัน คันหนึ่งสีบรอนซ์เงินซึ่งนำเข้ามาจากยุโรป ด้านหน้า
ยุบไปทั้งแถบ แต่อย่างน้อยกว่ารถคู่กรณีซึ่งเป็นรถนำเข้าจากประเทศ
ญี่ปุ่น เพราะคันหลังประตูฝั่งที่นั่งคนขับยุบเข้าไปมากพอดู และกระป๋อง
หน้ารถด้านเดียวกันยังเผยอขึ้นจนแลเห็นเครื่องยนต์ภายในซึ่งกำลัง
ร้อนกรุ่น สังเกตได้จากไอร้อนและเขม่าสีมัวๆ ที่พวยพุ่งขึ้นด้านบน

การช่วยเหลือผู้บาดเจ็บเป็นไปอย่างยากลำบาก เพราะบริเวณ
ที่เกิดเหตุเป็นสี่แยกไฟแดงซึ่งมีรถราเยอะ หน้าซุ้มยังเป็นวงเล็กงาน
การจราจรจึงยิ่งติดขัดมากขึ้น อุปสรรคในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
ดูจะหนักหนากว่าเดิมอีกหลายเท่าตัว

กว่าครึ่งชั่วโมงผู้ประสบอุบัติเหตุทั้งหมดก็ได้รับการช่วยเหลือ และนำร่างออกมาจากซากรถเป็นผลสำเร็จ ก่อนนำผู้บาดเจ็บทั้งหมดส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดโดยเร่งด่วน!

อิธิ์ นิชกุล เดินกระสับกระส่ายอยู่หน้าห้องผู้ป่วยฉุกเฉิน หางคิ้วข้างซ้ายมีแผลซึ่งถูกปิดทับด้วยผ้าก๊อชยาวราวหนึ่งนิ้ว ข้อมือข้างหนึ่งมีผ้าก๊อชพันไว้จนถึงข้อศอก ร่างกายมีรอยฟกช้ำเพียงเล็กน้อย แต่เสื้อเชิ้ตสีขาวที่เขาสวมอยู่เต็มไปด้วยเลือดแห้งเกรอะกรัง

ร่วมสามชั่วโมงแล้วที่ชายหนุ่มกระวนกระวาย เฝ้ารออย่างร้อนรนและกังวลใจอยู่แบบนี้ แม้วราลีน้องสาวเพียงคนเดียวของเขา จะแสดงความเป็นห่วงเป็นใยด้วยการแนะนำให้นอนพักให้น้ำเกลือสักหน่อย แต่กลับถูกปฏิเสธ

ตอนนี้เขาพะวงกับความเคลื่อนไหวภายในห้องฉุกเฉินซึ่งประตูยังคงปิดสนิท ชายหนุ่มยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเวลาทุกสิบวินาที เสียงเอ่ยถามด้วยความห่วงของสตรีอาวูโสที่สวมชุดผ้าไหมสีฟ้า น้ำทะเลแว่วมาทันทีที่มาถึง อรุณีเดินเข้าไปหาบุตรชายพลางกวาดตามองร่างสูงเพื่อสำรวจจนถ้วนทั่ว ไม่เพียงเท่านั้น ยังถามย้ำเพื่อให้แน่ใจอีกด้วย

“เจ็บตรงไหน เป็นอะไรมากหรือเปล่าอิธิ์ ไหนแม่ดูซิ แล้วทำไมไม่นอนพัก แม่สั่งให้พยาบาลจัดห้องให้เอาไหม”

คนถูกถามส่ายหน้า “ผมไม่เป็นอะไรมากหรอกครับ”

“ไม่มากได้ยังไง ดูซิ ทั้งหัวทั้งแขน แม่ว่า...”

“ไม่เป็นไรก็คือไม่เป็นไรครับคุณแม่ ถ้าผมเจ็บมากก็คงมาขึ้นพุดอยู่ตรงนี้ได้” คนพุดถอนหายใจแล้วหันไปสนใจประตูห้องฉุกเฉินที่ปิดสนิทอยู่เช่นเคย

ผู้เป็นมารดาจึงเดินไปนั่งข้างๆ วราลี บุตรสาวคนเล็ก ส่วน

คมสันผู้เป็นสามีสานต่อหน้าที่ด้วยการเดินเข้าไปตบไหล่บุตรชาย คนโตเบาๆ พลางเอ่ย

“เห็นตำรวจบอกว่าคุณกรณีแกเสียชีวิตทันทีในที่เกิดเหตุหนึ่งคน น่าเห็นใจนะ”

“คนที่น่าเห็นใจคือผมกับริชาต่างหากครับ ที่อยู่ดีๆ ก็ต้องมาพลอยฟ้าพลอยฝน เจ็บตัวไปด้วยเพราะความประมาทเลินเล่อของพวกเขาไว้วันัย” อธิร์บ่นอย่างหัวเสีย เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านพ้นยังไม่ทันข้ามวัน

ก่อนหน้าที่ครอบครัวเขาจะเดินทางมาถึง ร้อยเวรเจ้าของคดีเพิ่งแจ้งเกี่ยวกับรูปคดี พร้อมทั้งขอความเห็นใจจากเขาให้ยอมความฝ่ายตรงข้าม เพื่อให้รูปคดีสิ้นสุดอยู่ที่ชั้นเสียค่าปรับและรอลงอาญาแทนที่ผู้กระทำผิดฐานขับรถประมาทจะต้องถูกจำคุกตามข้อกำหนดของกฎหมาย โดยให้เหตุผลซึ่งเขาไม่ค่อยเห็นด้วยนักว่า ถึงอย่างไรฝ่ายนั้นก็ได้รับโทษทัณฑ์จากความประมาทครั้งนี้ด้วยชีวิตคนตั้งหนึ่งคน หากเรื่องนี้ฝ่ายเขายืนยันว่าจะเอาผิดให้ถึงที่สุด ไม่ยอมความให้ คดีก็จะไม่ยุติง่ายๆ และความผิดจะตกไปอยู่กับคนขับหรือไม่ก็เจ้าของรถเต็มๆ

ชายหนุ่มไม่วายนึกคอนแองค์เจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าของคดีนี้ที่ร้องขอโดยไม่นึกถึงหัวอกเขา เพราะคงอยากให้เรื่องจบง่ายๆ งานที่ทำอยู่จะได้ไม่ยุ่งยากและยืดเยื้อให้ต้องขึ้นโรงขึ้นศาลจนเสียเวลาหรือไม่...ก็อาจได้รับเงินสินบนจากคูกรณีของเขา เพื่อเคลียร์คดีนี้ให้จบไวๆ ก็เป็นได้

“เอานะ อภัยให้เขาเถอะ ถึงยังไงคนก็ตายไปแล้ว คู่หมั้นแก่ละเป็นไงบ้าง” คมสันเตือนสติ ก่อนเสปเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นท่าที่หงุดหงิดของบุตรชาย

สีหน้าคนถูกถามเป็นกังวลมากกว่าเดิม เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่

แล้วหันมองหน้าผู้เป็นบิดา ตามคมเต็มไปด้วยความเป็นห่วงกังวลถึง คู่หมั้นสาวเหนือสิ่งอื่นใดถึงขั้นทำให้ความเป็นความตาย... ความสูญเสียของคนอื่นกลายเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้นสำหรับเขา

ก่อนที่ชายหนุ่มจะได้ตอบคำถามผู้เป็นบิดา ประตูห้องฉุกเฉิน ที่ปิดอยู่นานเกือบสี่ชั่วโมงก็เปิดออก เมื่อนายแพทย์ที่สวมชุดขาว สีสาวเดินออกมา ความสนใจจึงถูกแทนที่ด้วยความเป็นห่วงทันที อธิร์ ก้าวเร็วๆ ไม่ก็ก้าวถึงตัวแพทย์ กลืนความเลือดที่ติดมากับตัวอีกฝ่าย ไชยเข้าจุมูก ทำให้คนเป็นกังวลใจหายวาบ...

“วิชาเป็นยังไงบ้างครับหมอ”

นายแพทย์หนุ่มดึงผ้าปิดปากออก สูดลมหายใจอย่างหนักอก และเม้มริมฝีปากแสดงสีหน้าหนักใจ จนคนรอฟังคำตอบพลอยใจไม่ดีไปด้วย

“ตอนนี้นำชีตอันตรายแล้วนะครับ แต่ต้องรอดูอาการไปก่อน เพราะร่างกายได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนัก โดยเฉพาะส่วน ศีรษะ หมอคงยังบอกรายละเอียดอะไรแน่ชัดไม่ได้ คงต้องรอดูอาการ ไปก่อน จนกว่าคนไข้จะฟื้นนั่นแหละครับ”

คำชี้แจงของแพทย์ผู้รักษาไม่ได้ทำให้ความกังวลของอธิร์คลายลงแม้แต่น้อย สีหน้าเขายังคงวิตก รอยหยักระหว่างคิ้วคงยังปรากฏชัด กระทั่งร่างของวิชาถูกเคลื่อนย้ายไปพักยังห้องพักคนไข้พิเศษ

“ทำใจดีๆ นะธิร์ หนูริซ่าไม่เป็นไรหรอก กลับไปพักก่อนดีกว่า ไหมลูก” อรุณีผู้เป็นมารดาเอ่ยอีกเมื่อเห็นว่าบุตรชายคนโตยังไม่มีทีท่าว่าจะพักผ่อนบ้าง ทั้งที่ตัวเองก็เจ็บเหมือนกัน

“ผมจะยังไม่กลับ จนกว่าวิชาจะฟื้น”

“พี่ริร์กลับไปพักก่อนดีกว่า ลีว่าพี่ริซ่าเขาไม่เป็นอะไรมากหรอก พี่ริร์กลับไปพัก เดี่ยวพอพี่ริซ่าฟื้นทางโรงพยาบาลก็โทร. ไปบอกเอง นั่นแหละ” วราลีช่วยมารดาอีกแรง

“ใครอยากกลับมาอีกกลับ ผมจะยังไม่กลับจนกว่าวิชาจะฟื้น”

วราลีส่ายหัวตึกแล้วยื่นจมูก หงุดหงิดความดีอีร์และไม่ยอมฟังใครของผู้เป็นพี่ชาย “ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ ไปคะ คุณพ่อคุณแม่... กลับบ้าน”

พูดจบวราลีก็ไม่รอฟังคำคัดค้านของใครเช่นกัน หญิงสาวดึงกระเป๋าที่ถืออยู่ขึ้นสะพายแล้วเดินฉับๆ ไป อรุณีได้แต่ยืนทำหน้าที่เลอลอลา หันมองลูกสาวที่ ลูกชายที่ ผู้เป็นสามีจึงโอบเอวอวบอันเป็นเชิงบังคับให้เดินตามวราลีไป ด้วยรู้ดี...คนอย่างอีร์พูดคำไหนคำนั้น!

อีร์กินไม่ได้ นอนไม่หลับมาหลายวันแล้ว เนื่องจากคู่หมั้น สวายังคงนอนไม่ได้สติ และตอนนี้ความกังวลในใจเขายิ่งเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ความโกลาหลวุ่นวายเกิดขึ้นอีกครั้งกลางดึก เมื่ออาการของวริษาทรุดหนักกว่าเดิม ความดันโลหิตต่ำมาก แพทย์ต้องรีบนำเข้าห้องผ่าตัดเป็นการด่วน และชายหนุ่มก็เดินวนไปวนมาอยู่หน้าห้องผ่าตัดแห่งนี้เป็นเวลากว่าห้าชั่วโมงแล้ว

จนกระทั่งประตูห้องผ่าตัดเปิดออกอีกครั้งเมื่อเวลาใกล้รุ่ง สีหน้าของนายแพทย์ผู้ทำการผ่าตัดก็ไม่สู้ดีนัก อีร์ได้รับคำตอบจากบุรุษวัยกลางคนซึ่งสวมเสื้อกาวน์สีขาวว่า อาการของคนไข้ตอนนี้ฟื้นชีวิตอันตรายแล้ว แต่ก็ต้องรอดูต่ออีกสักระยะเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีอาการแทรกซ้อนใดๆ

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย และอาการโดยทั่วไปไม่น่าเป็นห่วงแล้ว วริษาก็ถูกย้ายกลับมายังห้องพักคนไข้ดังเดิม โดยมีอีร์ตามมาเฝ้าดูแลอยู่ไม่ห่าง เขาโทษตัวเองที่เป็นสาเหตุให้หญิงสาวต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ ทั้งๆ ที่เขากับเธอจะแต่งงานกันต้นเดือนหน้าแล้วแท้ๆ

อีร์ได้พบและรู้จักกับวริษาเพราะเธอเรียนในมหาวิทยาลัยเดียวกับเขาที่ประเทศอังกฤษ เธอเป็นคนไทยคนแรกที่เขารู้จัก จึงไม่ใช่เรื่อง

แปลกหากชายหนุ่มจะไว้วางใจและสนิทสนมกับหญิงสาวผู้นี้ได้ในเวลาอันรวดเร็ว วิชาเป็นลูกครึ่งไทย-อังกฤษ เธอเกิดและโตที่นั่น แต่ด้วยความที่มีแม่เป็นคนไทยซึ่งต่อให้อยู่ไกลแค่ไหนก็ยังไม่เคยลืมชาติกำเนิด หญิงสาวจึงพูดภาษาไทยได้ ถึงแม้ว่าจะไม่เคยอยู่เมืองไทยเลยก็ตาม

ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนพัฒนาจากเป็นเพื่อนจนกลายเป็นคนรู้ใจ และในที่สุดอริก็ตัดสินใจขอร้องวิชาแต่งงาน เพราะเขานับถือหัวใจรักและความดีงามของเธอ แต่ด้วยความที่เป็นลูกคนโต ภาระที่ต้องสืบทอดกิจการของครอบครัวก็เป็นสิ่งที่เขาทิ้งไม่ได้เช่นกัน วิชารักอริมาก เมื่อเขาเอ่ยปากว่าจะกลับมาอยู่เมืองไทยหญิงสาวจึงไม่ขัดข้อง

ทว่าเพียงวันแรกที่มาถึง เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ทำให้วิชา... ผู้หญิงที่แสนดีและน่ารักต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ชายหนุ่มโทษตัวเอง ถ้าเขาไม่พาเธอกลับมาด้วย เรื่องเลวร้ายแบบนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น

ไม่สิ... อริก็กำมือแน่น อันที่จริงมันไม่ใช่ความผิดของเขา ความผิดทั้งหมดมันเกิดจากความประมาท ไร้ระเบียบวินัยของคนขับรถคันนั้นต่างหาก คิดได้ดังนั้นความโมโหและเคืองชุนก็แล่นขึ้นมาจุกอก

“ผมสาบานว่า... จะไม่มีวันให้อภัยเด็ดขาด”

เวลาล่วงเลยไปร่วมสัปดาห์ วิชายังคงหลับไหลไม่ได้สติ

ความกังวลใจของอริไม่มีที่ท่าว่าจะลดน้อยลงเลย หลังจากไปพูดคุยกับนายแพทย์เจ้าของไข้ ชายหนุ่มก็เดินมาทุดนั่งข้างเตียง ดึงมือเล็กน้อยขึ้นมากุม ก่อนยกขึ้นแนบแก้ม มองไปยังดวงหน้าซีดเขียวแล้วถอนหายใจ

“นี่คุณหมอบอกความว่าวิชาจะเป็นเจ้าหญิงนิทราอย่างนั้นหรือครับ แล้วไม่มีวิธีรักษาเลยหรือครับหมอ ต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าไร”

ผมก็ยินดี'

คนถูกถามส่ายหน้าช้าๆ ถอนหายใจเบาๆ อย่างสงสารและเห็นใจ

‘อันนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับคนไข้ละครับ เพราะอาการแบบนี้หมอไม่สามารถหาตัวยาคือ มาปลูกให้ฟื้นขึ้นได้’

อธีร์เอื้อมมือไปสัมผัสแก้มนวลของร่างบางที่นอนหายใจรวยรินอยู่บนเตียงคนไข้เบาๆ ริมฝีปากบางที่มักจะแยมยิ้มและพูดคุยอยู่เคียงข้างเขา บัดนี้นิ่งสนิท ไม่ไหวติง เขาเกลียดความรู้สึกเช่นนี้ยิ่งนัก

“ลืมตามาคู่กับผมสิครับริซ่า ผมอยู่ที่นี่แล้วไง...อยู่ข้างๆ ริซ่าตรงนี่”

คำตอบคือความเงิบ ไม่มีวีแววว่าเจ้าของร่างบางจะได้ยินในสิ่งที่เขาพูด อธีร์พุบหน้าหนึ่ง นึกอะไรไม่ออก นึกกระมังที่เขาเรียกว่ามิดแปดด้าน คิดวกไปวนมากก็โมโหเช่นเคย นัยน์ตาคมวาวโรจน์ความขุ่นเคืองที่เขามีต่อรถคู่กรณีมันเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่นี่ถึงเหตุการณ์ในวันนั้น และผลที่วิรัชต้องประสบอยู่ในวันนี้

เสียงเคาะประตูหน้าห้องเพื่อขออนุญาตดังขึ้น อธีร์จึงวางมือว่าที่เจ้าสาวลงดังเดิม ก่อนพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด และพยายามลางสวาทที่เพิ่งก้าวเข้ามาก็เอ่ยเบาๆ

“ขอโทษนะคะคุณอธีร์ คู่กรณีที่ขับรถชนคุณมาขอพบค่ะ”

ใบหน้าคมสันมีร่องรอยไม่พอใจ คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ตาคมวาวโรจน์ด้วยความเคืองใจ เมื่อนึกถึงผู้ที่มาขอพบตน ซึ่งคงเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจากคนขับหรือไม่กี่เจ้าของรถคู่กรณี ซึ่งอาจมาไกลเกลี้ยขอให้เขาขอมความให้

เป็นเรื่องยากไม่ใช่่น้อยสำหรับการทำใจอภัยให้แก่ความผิดในครั้งนี้ เพราะหากไม่มีรถเจ้ากรรมคนนั้นวิ่งฝ่าไฟแดงมา อุบัติเหตุในครั้งนี้ก็คงจะไม่เกิด และวิรัชก็คงไม่ต้องมานอนนิตราเป็นผักอยู่

แบบนี้ ที่สำคัญไปกว่านั้น ปานนี้งานแต่งระหว่างเขากับเธอก็คงคืบหน้าไปมากแล้ว

ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณพยาบาลสาวเบาๆ ก่อนเดินออกไปทันทีที่ฝ่ายนั้นบอกรายละเอียดสถานที่นัดพบให้เขาทราบ

ลงลิฟต์มาถึงชั้นล่าง เดินเลี้ยวไปตามเส้นทางที่พยาบาลสาวบอก ไม่นานอริร์ก็มาถึงจุดนัดหมาย ชายหนุ่มพบสุภาพสตรีผู้หนึ่งนั่งรออยู่ที่โต๊ะชุด ซึ่งทางโรงพยาบาลจัดไว้เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้มาใช้บริการ

“ขอโทษนะครับ คุณใช้คนที่นัดผมมาพบหรือเปล่า” ชายหนุ่มเอ่ยทันทีที่เดินเข้าไปใกล้พอ

ฝ่ายที่รออยู่สะดุ้งเล็กน้อย ก่อนรีบลุกขึ้น หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งผอมยาวสลวยถูกรวบขึ้นอย่างเรียบร้อย เผยให้เห็นผิวขาวเนียนบนต้นคอ เธอสวมเสื้อยืดสีดำกับกางเกงยีนสีเข้มธรรมดาๆ ซึ่งอริร์เห็นครั้งแรกก็ปรามาสด้วยสายตาทันทีว่า ถ้าเขาจะเรียกร้องให้เธอจ่ายค่าเสียหายมากมายให้ รับรองว่าผู้หญิงคนนี้ไม่มีปัญญาจ่ายเป็นแน่ ชายหนุ่มแสร้งยิ้มเย้ยหยันพลางนึกอย่างดูแคลน

‘มิน่าล่ะ ถึงได้ชอบทำอะไรมักง่าย’

ทันทีที่หญิงสาวคนนั้นหันหน้ามา รอยยิ้มมุมปากที่อริร์แสร้งขึ้นเพื่อเย้ยหยันกลับหุบลงทันที สีหน้าที่แสดงถึงความเคืองแค้นชิงชังปรากฏขึ้นมาแทนที่ในชั่วพริบตา

อีกฝ่ายก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจเช่นเดียวกัน หญิงสาวทำสีหน้าไม่ถูก ว่ากันว่าโลกกลม ดูทำวันนี้...โลกมันจะกลมจริงๆ ไม่สิ...กลมมากๆ ต่างหาก

“พีธีร์...”

คนถูกเรียกนั่งงัน จ้องมองผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขม็ง กำมือแน่นอย่างลึ้มตัว ความเจ็บปวดแล่นขึ้นมาจุกอก เตรียมพร้อมที่จะระเบิด

ออกมาในอีกไม่กี่อึดใจต่อจากนี้ ชายหนุ่มจึงดวงตากลมสวยตรงหน้า
อย่างพินิจอีกครั้ง ก่อนเอ่ยปากพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าไร เธอก็ยังเหมือนเดิม ไม่ว่าเราจะ
เจอกันกี่ครั้ง เธอก็ยังพาความเจ็บปวดมาฝากฉันได้เหมือนเคยนะ...
นุริน”

“รินขอโทษ...” คนพูดที่ยืนตัวลั่นเพราะพยายามกลืนน้ำตาเอ๋ย
เสียงลอดไรวีฬง

“ขอโทษ!” อธิษฐ์ทนคำเสียงแข็งแล้วขบกรามแน่น “เธอใช้คำพูดนี้
พุ่มเพื่อโยนไปหรือเปล่า พอทำอะไรผิดก็ได้แต่ขอโทษ คำขอโทษของ
เธอมันคงมีค่ามากสินะ” ชายหนุ่มแสบะยิ้ม ชิงช้าและเจ็บปวด

นุรินก้มหน้านิ่ง บัดนี้น้ำใสๆ เอ่อออกมาจนเต็มดวงตา คำพูด
เซียดเจียนของชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าทำให้ภาพคืนวันเก่าๆ หมุนย้อน
เข้ามาในความทรงจำ เหมือนสมุดบันทึกความทรงจำเล่มเดิมถูกเปิด
อ่านอีกครั้ง ความอึดอัดและเจ็บปวดแบบเก่าหวนกลับมาอีกหน
อดีตที่แสนทรมาณย้อนกลับมาทิ่มแทงหัวใจดวงเดิมที่เพิ่งหายดีให้
บาดเจ็บอีกครั้ง

“เธอคงลืมไปแล้วว่าเดี๋ยวนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อน คำขอโทษของ
เธอมันทำให้ฉันสงสารไม่ได้อีกแล้ว การที่รู้ว่าที่เจ้าสาวของฉันต้อง
มานอนเป็นเจ้าหญิงนิทราอยู่แบบนี้ ก็เพราะความประมาทเลินเล่อ
ของเธอ แค่อขอโทษมันไม่น้อยไปหน่อยหรือ”

“แล้วพิธีรีจะให้นุรินทำยังไงล่ะคะ”

“เรื่องแค่นี้เธอคิดเองไม่เป็นหรือไงนุริน ถ้าว่าที่เจ้าบ่าวของเธอ
ต้องมานอนหลับไหลไม่ได้สติอยู่แบบนี้บ้าง เธอคิดว่าคนที่ทำผิด
สมควรจะทำยังไงล่ะ”

นุรินน้ำตาพานจะไหลออกมาให้ได้ พูดไม่ออก ได้แต่ส่ายหน้า
แปลบใจแปลกๆ เมื่อได้ยินสรรพนามที่อีกฝ่ายใช้เรียก “ว่าที่เจ้าสาว”

“ฉันเกลียดท่าทางอ่อนแอแบบนี้ของเธอที่สุด รู้มั้ยว่าน้ำตาเธอ มันทำให้ฉันรำคาญ ไปได้แล้ว จะไปไหนก็ไป” ความสงสารแล่นขึ้นมา กุมหัวใจที่ว่าด้านแล้วซาแล้ว แต่ยังพ่ายแพ้น้ำใสๆ จากดวงตากลมโต ของผู้หญิงคนนี้อีกจนได้

อีกฝ่ายเดินออกไปแล้ว อริร์จึงค่อยแลตามแผ่นหลังเธอไปจน ลับสายตา ชายหนุ่มกัดฟันแน่น...

“เธอจะต้องชดใช้ในสิ่งที่เธอทำ ในเมื่อเธอขอโทษ ฉันก็จะมอบ โทษทัณฑ์ที่สาสมที่สุดให้เธอ...นุริน ศุภราชค์”

เสียงไวโอลินขับกล่อมเป็นท่วงทำนองที่เสนาะเพราะพริ้ง
ชายหนุ่มร่างสูงที่สวมชุดสูทสีเข้มนั่งมองช่อดอกไม้ที่จัดไว้กลาง โต๊ะอาหารเพียงโต๊ะเดียวในภัตตาคารสุดหรูในค่ำคืนนี้ตามความ ประสงค์ของเขาแล้วยิ้ม เขามองนาฬิกาข้อมือด้วยความตื่นเต้น เพราะกำลังรอคอยการมาถึงของผู้หญิงคนหนึ่ง...ซึ่งเขารักเป็นที่สุด

หญิงสาวที่อายุน้อยกว่าเขาหนึ่งปี เรียนอยู่คณะเดียวกัน และเป็นน้องรหัสของเขา คนที่สอนให้ชายหนุ่มรู้ว่าการรักสวยสดงดงาม เพียงใด เมื่อใกล้ถึงเวลานัดเขาก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อเพื่อ ตรวจสอบว่าแหวนเพชรที่เตรียมมาเพื่อขอหมั้นเธอยังอยู่ดี

พรุ่งนี้เขาจะต้องเดินทางไปเรียนต่อต่างประเทศแล้ว ชายหนุ่ม จะขอหมั้นสาวคนรักเพื่อเป็นหลักประกันไว้ก่อน แหวนวงนี้จะเป็น ตัวแทนคำมั่นสัญญาว่า เมื่อเขาเรียนจบจะกลับมาแต่งงานกับเธอ

ชายหนุ่มสาบานกับตัวเองว่า...จะรักผู้หญิงคนนี้ไปจนวันตาย!

การรอคอยล่วงเลยไปหลายชั่วโมง อีกเพียงชั่วโมงเดียว
ก็จะถึงเวลาเที่ยงคืนแล้ว เสียงไวโอลินยังคงดังด้วยท่วงทำนองที่ นุ่มนวลเช่นเคย ทว่าบัดนี้หัวใจคนฟังร้อนรุ่มเสียยิ่งกว่าเปลวเทียน

ที่ส่องแสงวับแวมรายรอบบริเวณอยู่ในตอนนี้

พนักงานบริการที่คงเห็นว่าใกล้เวลาปิดร้านแล้วเดินเข้ามาถาม ด้วยกิริยาสุภาพว่าจะให้จัดอาหารมาเลยหรือไม่ จะด้วยความสังเวช หรืออย่างไรก็ไม่อาจเดาได้ พนักงานคนเดิมจึงแสดงความหวังดีด้วยการปลอบใจ

“เพื่อนที่คุ้นหน้าคุ้นตากำลังเดินทางมา”

“รู้ได้ยังไงว่าเขากำลังมา” แต่คนไม่ต้องการความเห็นใจพูดเสียงแข็ง “เช็กบิลได้เลย”

พนักงานบริการคนเดิมจึงเดินกลับไปทำหน้าที่ของตน ขณะเดียวกันประตูทางเข้าก็เปิดออก ชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารหันขวับ หรือคำพูดของพนักงานคนนั้นจะเป็นจริง!

ดวงตาซึ่งเต็มไปด้วยความหวังของเขาวาวโรจน์ และดับวูบลง เมื่อแลเห็นว่าผู้ที่ก้าวเข้ามา...หาใช่บุคคลที่เขากำลังรอคอยไม่ แต่เป็น... “พีธีร์...”

“นายมาทำไม แล้วรินล่ะ รินอยู่ไหน”

สีหน้าของผู้พูดเจ็บปวดเต็มที่ เมื่อเห็นว่าแทนที่คนมาจะเป็นนุริน ผู้หญิงที่เขารัก แต่กลับเป็นปรวีร์ เพื่อนร่วมรุ่นของนุริน ซึ่งเขารู้ดีว่า อีกฝ่ายแอบรักหญิงสาวและพยายามตามจีบเธออยู่ เพราะเหตุนี้พิธีร์จึงต้องขอมั่นนุรินก่อนที่เขาจะเดินทางไปเรียนต่อที่อังกฤษอีกตั้งสองปี

“รินเขาไม่มาหรอกฮะ เขาให้ผมมาแทน” ปรวีร์พูดด้วยอาการเหนียวหนอบ “รินให้ผมมาบอกพิธีร์ว่าไม่ต้องรอ เพราะเขาเลือกผม และถ้าพิธีร์มีความเป็นลูกผู้ชายมากพอ ในเมื่อผู้หญิงเขาไม่ได้เลือกพิธีร์ก็ไม่ควรไปต่อแย่อีก ขออภัยนะฮะ อย่าไปยุ่งกับรินอีก ผมจะดูแลรินเอง”

พิธีร์หน้าชาวาบ เหมือนถูกตบแค้นเต็มแรง เขาได้แต่ยื่นนิ้วพูดอะไรไม่ออก กระทั่งปรวีร์เดินออกไปแล้ว และทั้งที่เสียงไวโอลิน

เสียงลงตั้งแต่ตอนที่ปรวีร์เดินเข้ามา แต่เสียงที่ดังก้องไปทั่วทุกห้อง หัวใจเขาคือเสียงของความเจ็บปวด เสียงหัวใจเต้นซึ่งจวนเจียนจะขาดหวัง จังหวะหัวใจของคนแพ้...ที่แผ่วเบาเต็มที่

สรุปก็คือ คินนี่...เขาใช้เวลาทั้งคืนนั่งรอความเจ็บปวด!

จนกระทั่งถึงวันนี้ ความเจ็บปวดนั้นก็ยังคงชัดเจนอยู่ในหัวใจ แม้เวลาจะผ่านไปสองปีแล้ว ถ้าเปรียบเทียบเวลาเป็นยางลบ สำหรับอธีร์แล้ว มันคงเป็นยางลบที่เสื่อมคุณภาพ เพราะไม่ว่านานเพียงใด ภาพความทรงจำในอดีตก็ยังคงแจ่มชัดไม่รางเลือน...

2

การเริ่มต้น

เช้านี้นูรินมาถึงที่ทำงานแต่เช้ากว่าปกติ หญิงสาวเพิ่งหายดีและมาทำงานได้เป็นวันแรก นับตั้งแต่วันที่ประสบอุบัติเหตุอาการโดยทั่วไปดีขึ้นมากแล้ว เหลือเพียงรอยฟกช้ำซึ่งไม่นานก็คงหายดี เว้นแต่ร่องรอยในหัวใจ บาดแผลที่ได้รับจากอุบัติเหตุครั้งนี้มันสาหัสเกินกว่าจะเยียวยาให้หายได้ง่ายๆ

ครอบครัวของนูรินมีฐานะปานกลาง บิดากับมารดาเธอมีอาชีพทำสวนส้มอยู่ที่เชียงใหม่ เธอเป็นเด็กเรียนดี จึงสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐบาลในกรุงเทพฯ ได้ หลังจากเรียนจบเธอก็ได้งานที่บริษัทเอ็นจีกรูป ซึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับบอสังหาริมทรัพย์ และมีบริษัทในเครืออีกหลายแห่ง

ทันทีที่นั่งประจำที่ คนเพิ่งมาถึงก็ต้องคอยตอบคำถามเพื่อนร่วมงาน ซึ่งพากันแสดงความห่วงใยด้วยการถามนั่นถามนี่จนไม่เป็นอันทำอะไร พอเสร็จจากการตอบคำถาม หญิงสาวก็สาละลวยกับการความหำบ้ตรพนักงำนของตัวเอง ซึ่งคิดว่าคงทำตกแถวๆ โต๊ะทำงานเนื่องจากค้นหาที่บ้านแล้วไม่พบ

นูรินก้มๆ เงยๆ อยู่หลายเที่ยวแล้ว พยายามนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าไปหลงลืมไว้ที่ใด เสียงเคาะโต๊ะเรียกทำให้คนรุ่นวายต้องหยุดภารกิจ

ของตัวเองไว้ก่อน แล้วเงยหน้าขึ้นมองกานดา... หัวหน้าแผนกซึ่งกำลังส่งยิ้มแป้นแล่นมาให้ดูอย่างเป็นมิตร

“หาอะไรอยู่เหรอริน”

“บัตรพนักงานคะพี่ ไม่รู้หายไปไหน ที่บ้านก็ไม่มี รินไม่ได้มาทำงานหลายวัน มีใครเก็บได้บ้างหรือเปล่าคะพี่ดา”

กานดานึกสักรู้ก็ส่ายหน้า “เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ เพราะตอนนี้ท่านรองประธานเรียกตัวรินไปพบ พี่ว่าไปก่อนแล้วค่อยกลับมาหาต่อดีกว่า”

เห็นผู้ใต้บังคับบัญชาทำหน้าที่สงสัย กานดา รู้ทันจึงชิงออกปากก่อน “พี่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเรื่องอะไร เอาเป็นว่าไปก่อนจะดีกว่า ให้ท่านรอนานๆ จะดูไม่ดี”

กานดาชี้แจงเสร็จสรรพก็เดินกลับไปยังโต๊ะทำงานของตัวเอง นูรินถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนลุกเดินออกไป

เมื่อเสียงเอ่ยอนุญาตดังลอดออกมา นูรินก็ผลึกประตูเปิด

แล้วก้าวเข้าไปด้านในห้องทำงานส่วนตัวของรองประธานบริษัท ท่านรองยื่นหันหลังให้เธอ มองออกไปด้านนอกกระจกใส แลเห็นตึกรามบ้านช่องมากมายเบียดเสียดจนแทบมองไม่เห็นที่ว่าง

หญิงสาวผู้เพิ่งก้าวเข้ามาในห้องยื่นเก้ๆ กังๆ ด้วยไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร เจ้าของห้องไม่ได้แสดงที่ท่ารับรู้ว่าด้วยซ้ำว่าเธอมายืนอยู่ตรงนั้นนานแล้ว ทั้งๆ ที่เป็นคนอนุญาตให้หญิงสาวเข้ามาเอง ตอนแรกนูรินคิดว่าท่านรองที่กานดาเอ่ยถึงน่าจะอายุมากแล้ว แต่เท่าที่สังเกตดูแม้จากด้านหลัง รองประธานบริษัทคนนี้นิ่งแลดูหนุ่มแน่นมากกว่าที่เธอคิดไว้ทีเดียว

สุภาพบุรุษผู้รูปร่างสูงสมส่วน ผมสีดำสนิทตัดสั้นทำให้แลดูสุภาพ ช่วงไหล่กว้างรับกันเหมาะเจาะกับศีรษะทุกส่วน ยิ่งเวลาที่สวม

ชุดสูทหรูหราแบบนี้ด้วยแล้ว ชายหนุ่มผู้นี้ช่างดูดีและสง่างามเหลือเกิน
“เชิญนั่งสิ”

เสียงขรั่มๆ แต่ทรงอำนาจดังขึ้น นูรินซึ่งกำลังยื่นพินิจพิจารณา
ผลงานวิเคราะห์รูปร่างของท่านรองตกใจเล็กน้อย ก่อนรีบสละดีศรีชะ
โล่ความคิดฟุ้งซ่านทิ้งแล้วเดินไปนั่งบนเก้าอี้ว่างตามคำเชิญที่
เหมาะสมจะเป็นคำสั่งมากกว่า

“ฉันให้คนไปตามตั้งนานแล้ว ทำไมเพิ่งมา”

“เอ่อ...” คนถูกถามพูดตะกุกตะกัก พยายามนึกหาคำตอบอื่น ๆ
ที่เหมาะสมและน่าจะดีกว่าการโกหกปกคลุม เพื่ออธิบายสาเหตุแห่ง
การมาช้าของตน “ดิฉันหาบัตรพนักงานอยู่ค่ะ” สุดท้ายหญิงสาว
ก็ตัดสินใจบอกตามความจริง

“หาบัตรพนักงาน?” เขาย้อนถามเหมือนคิดว่านั้นเป็นเพียง
ข้ออ้าง “ฉันไม่ชอบคนมาช้า คราวหน้าอย่าให้ฉันต้องรอแบบนี้อีก
ฉันเกลียดการรอคอย”

คนถูกต่อว่าก้มหน้านั่งยอมรับการตำหนิอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง
ในยุคสมัยที่ทุกอย่างผูกติดไว้กับการแข่งขัน เวลา...เป็นสิ่งมีค่าเสมอ
ทุกวินาทีที่เป็นเงินเป็นทอง และการที่เธอทำให้อีกฝ่ายต้องเสียเวลาก็ถือ
เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง

จะด้วยความบังเอิญหรือตั้งใจหญิงสาวก็ไม่แน่ใจ เมื่อเธอเหลือบ
เห็นข้อความประโยคหนึ่งที่ดีได้ไว้บนโน้ตทำงานของท่านรอง ซึ่งอยู่
ตรงกับระดับสายตาของเธอพอดี อ่านแล้วก็ขำวาบไปทั้งตัว

อย่าล่งโทษคนตรงต่อเวลาด้วยการให้เขานั่งรอ!

แม้จะพยายามทำใจไว้แล้วว่าต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ แต่
เอาเข้าจริงนูรินก็ยังอดที่จะประหม่าไม่ได้อยู่ดี ตั้งแต่เข้ามาทำงาน
ที่บริษัทนี้ เธอยังไม่เคยเข้าพบผู้บริหารเลยสักครั้ง นี่เป็นครั้งแรก...
ทว่าเป็นครั้งแรกที่น่าจดจำเอาเสียเลย

“ดิฉันขอประทานโทษค่ะ ท่านรอง”

“ขอโทษ ขอโทษ แล้วก็ขอโทษ เธอพูดเป็นอยู่แค่นี้หรือนุริน”

นุรินรู้สึกสะอึกหูในน้ำเสียงและสรรพนามที่รองประธานบริษัทใช้เรียกเธอยิ่งนัก และทันทีที่ฝ่ายนั้นหันหน้ามาให้เห็น หญิงสาวก็ตกตะลึง พยายามกลืนก้อนแข็งๆ ลงคอ เสียงที่หลุดออกจากปากแทบพร่าจนแทบเป็นเสียงคราง

“พีธีร์...”

อธีร์ยิ้มมุมปากด้วยความพึงใจ เมื่อเห็นใบหน้าซีดเซียว รวมทั้งแววตาตื่นตระหนกของเธอ เขาจับความรู้สึกของอีกฝ่ายได้ เธออึดอัด...และแบบนี้แหละที่เขาต้องการ ในเมื่อสิ่งที่ชายหนุ่มได้รับคือความทรมาน คราวนี้ก็ถึงตาเธอบ้างแล้ว...ที่จะต้องเป็นฝ่ายรับความทรมาน ซึ่งเขาจะหยิบยื่นให้

‘โทษทัณฑ์อันสาสม อย่างที่เธอร้องขอมาทลอดยังงัยละนุริน...’

“ฉันชื่อ อธีร์ นิชกุล รองประธานบริษัทเอ็นจิกกรุ๊ป จำกัด (มหาชน) เท่าที่จำได้ ฉันมีน้องสาวคนเดียวชื่อวราลี ช่วยเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้เรียกเจ้านายคนใหม่ของเธอให้ถูกต้องด้วยนะนุริน”

นุรินนั่งเงียบเหมือนเป็นไปอีกครั้ง หญิงสาวจ้องมองสีหน้าและแววตาของผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าเหมือนต้องการจะพูดอะไรสักอย่าง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ สูดลมหายใจให้ลึก และสะกดทุกความรู้สึกให้ฝังลึกลงไปใก้น้ำของหัวใจ

“ขอประทานโทษค่ะ ท่านรอง”

“อย่าเรียกฉันว่าท่านรอง ฉันไม่ชอบ”

หญิงสาวว่างบางที่ยังคงยืนนิ่งสูดลมหายใจอีกครั้ง “ขอประทานโทษอีกครั้งค่ะ คุณอธีร์”

“เฮ้อ...เธอนี้มันเข้าใจอะไรยากเหลือเกินนะนุริน” อธีร์ถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย “ผ่านไปนานแค่ไหน เธอก็ยังไม่เลิกโง่สักที”

นุรินผลอกำมือแน่น จิกปลายเล็บเข้ากับฝ่ามือจนเจ็บ พยายาม กัดฟันทนฟังถ้อยคำถากถาง ไร้สิ้นการให้เกียรติจากผู้ชายที่ครั้งหนึ่ง เธอเคย...รักที่สุด “แล้วจะให้ดิฉันเรียกคุณว่ายังไงล่ะคะ”

อริร์ได้ที่จึงยิ้มกว้างอย่างผู้กำชัย “เจ้านาย! ไหนลองเรียกสิ ...เจ้านายคะ” ท้ายประโยคคนพูดบีบเสียงให้เด็กจนเหมือนเสียง ผู้หญิง

“ทำไมดิฉันต้องเรียกคุณแบบนั้น”

“ก็เพราะว่าต่อจากนี้ไป ดิฉันคือเจ้านายคนใหม่ของเธอ นะสิ นับตั้งแต่วันนี้เธอต้องมาทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยของฉัน”

“ดิฉันไม่มีความสามารถขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ทำไม่ได้...” อริร์ทำเสียงเย้ยหยัน “แค่งานง่าย ๆ ก็มีความ สามารถไม่ถึง ไม่รู้ว่าฝ่ายบุคคลรับเธอเข้ามาทำงานได้ยังไงกันนะ” คนพูดส่ายหน้าอย่างเอือมระอากริยาที่อีกฝ่ายแสดงออก... ความ อ่อนแอ เรียกร้องความสนใจ จากนั้นชายร่างสูงก็เดินไปวางมือทั้งสอง ข้างบนโต๊ะ โนมตัวเล็กน้อยเพื่อย่นระยะห่างระหว่างตนกับคนฟัง แล้วกระซิบเสียงหุ้มดำ “...หรือว่าที่เธอปฏิเสธเป็นเพราะไม่อยาก ทำงานอยู่ใกล้ๆ ดิฉัน”

“ดิฉันไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องคิดแบบนั้น”

ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มซึ่งเต็มไปด้วยความไม่เป็นมิตรอีกครั้ง “อย่างนั้นหรือ แต่ฉันว่าเธอมีนะ”

คนไม่สบอารมณ์พ่นลมหายใจ เหลือบมองไปทางอื่นเพื่อเก็บงำ ความขุ่นเคือง “อะไรล่ะคะ”

“ก็เพราะเธอกลัวนะสิ” ตาคมวาวโรจน์ขณะเขาจ้องมองใบหน้า ของคู่สนทนาประหนึ่งราชสีห์จ้องมองคู่ต่อสู้ตัวเล็กๆ ที่ประเินได้ ด้วยสายตาว่าอ่อนแอกว่า และไม่มีทางจะมาต่อกรกับเขาได้เลย

“กลัว?” นุรินขมวดคิ้ว “ดิฉันจะต้องกลัวเรื่องอะไร”

“ก็กลัวว่าถ่านไฟเก่ามันจะคุ้ขึ้นมาอีกนะซี อ้อ! ฉันลืมไป เธอคงลืมเรื่องราวในอดีตไปหมดแล้ว ก็เธอมีนายปรวีร์อยู่ทั้งคนนี้นะ แต่อย่าห่วงเลย เพราะถึงยังไงฉันก็ไม่มีทางหวนกลับไปกินของเก่าที่ตัวเองทิ้งมาตั้งสองปีเป็นอันขาด มันน่ารังเกียจ”

“คุณอธีร์ มันจะมากไปแล้วนะ ถึงดิฉันจะเป็นแค่พนักงานในบริษัทของคุณ แต่ดิฉันก็เป็นคนเหมือนกับคุณ กรุณาให้เกียรติกันด้วย” คนพูดกำมือแน่น ตาแดงก่ำ ทว่าไม่มีน้ำรินไหลสักหยด

“ให้เกียรติอย่างนั้นหรือ” อธีร์เลิกคิ้ว เบะปากเหยยหยันและเอ่ยถามเสียงสูง “ทำไมฉันต้องให้เกียรติคนอย่างเธอ ผู้หญิงที่ไม่เคยให้เกียรติและเห็นคุณค่าของหัวใจฉัน”

นุรินกำมือแน่นอีกครั้ง ผู้หญิงอย่างเธอมันเป็นอย่างไร เพราะเธอมีฐานะทางสังคมต้อยต่ำกว่าเขาอย่างนั้นหรือ อธีร์ที่เคยสุขภาพและอ่อนโยนจึงเปลี่ยนไปได้มากขนาดนี้

“นั่นสินะคะ ดิฉันก็ลืมนึกไปว่าเราสองคนมันคนละชนชั้น ขอบคุณนะคะที่ยังอุตสาหะจำได้ว่าดิฉันกับปรวีร์รักกัน และที่สำคัญขอบคุณมากที่คุณช่วยย้าให้ดิฉันจำได้ว่า ตัวเองเป็นแค่ของเก่าที่คุณทิ้งไปแล้ว มีอย่างอื่นอีกมั้คะ ถ้าไม่มีดิฉันจะได้กลับไปทำงาน”

อธีร์ถึงกับอึ้ง พุดอะไรไม่ออก ถ้อยคำตอกกลับของนุรินสะกิดรอยแผลในใจเขาให้แสบๆ คันๆ ขึ้นมาได้อีกแล้ว

“ที่ทำงานของเธอคือตรงนั้น” ชายหนุ่มชี้ไปยังโต๊ะทำงานที่เขาสั่งให้คนจัดเตรียมไว้ภายในห้องทำงานของตน “แล้วนี่กับบัตรพนักงานของเธอ”

นุรินมองหน้าเขาอย่างเจ็บใจ “คุณไปได้มันมายังไง”

อธีร์เลือกที่จะไม่เล่ารายละเอียดว่าเขาบังเอิญเก็บบัตรประจำตัวพนักงานที่นุรินทำตกไว้ได้ตอนเธอไปพบเขาที่โรงพยาบาล นั่นอาจเป็นโชคร้ายของหญิงสาว แต่เป็นโชคดีของเขา โชคดีที่ชะตา

กำหนดให้ถึงเวลาเอาคืนบ้างแล้ว

“ได้มาอย่างไรไม่สำคัญหรอก เธอไปทำงานได้แล้ว เอกสารที่เธอต้องเรียนรู้อาจอยู่บนโต๊ะ ฉันจะแจ้งให้หัวหน้าแผนกของเธอรับรู้เอง อย่าคิดที่จะปฏิเสธหน้าที่นี่ เพราะหนทางของเธอมีอยู่วิธีเดียววันนี้ก็คือลาออก”

พุดจบอริร์ก็เดินอ้อมไปนั่งบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน ก้มเปิดเอกสารซึ่งวางอยู่ตรงหน้า ไม่สนใจคนที่ยืนจับแค้นอีกเลย เขารู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีทางลาออก ในสภาวะเศรษฐกิจที่ย่ำแย่แบบนี้ งานหายากยิ่งกว่าอะไร และที่สำคัญไปกว่านั้น นูรินยังมีน้องชายอีกคนที่ต้องส่งเสียเพราะยังเรียนไม่จบ

เพราะฉะนั้นสิ่งเดียวที่หญิงสาวทำได้ และพยายามทำอยู่ตอนนี้ก็คือ...อดทน!

นูรินยื่นหมუნตัวอยู่หน้ากระจกเพื่อสำรวจความเรียบร้อย ของตัวเองอีกครั้ง หญิงสาวสวมชุดราตรีสีครีม ที่มีคนนำมาส่งให้ถึงบ้านเมื่อตอนบ่าย พร้อมคำสั่งจากเจ้านายคนใหม่ของเธอ

‘คุณอริร์บอกให้คุณสวมชุดนี้ไปงานครับ จะมีรถมารับคุณไปทำงานเลี้ยงตอนหนึ่งทุ่ม’

ความรู้สึกลอยลางต่อต้านมีอยู่เต็มเปี่ยม แต่หญิงสาวก็เลือกที่จะสลัดทิ้งระแวกความคิดเหล่านั้นทิ้งไปเสีย ในเมื่อเธอมองไม่เห็นหนทางที่ดีไปกว่าการยอมทำตามคำสั่งเขา เพื่อไม่ให้เขาต่อว่าให้เจ็บใจอีก และมากไปกว่านั้น ถึงอย่างไรนูรินก็คงหนีคำสั่งของผู้ชายใจร้ายบ้าอำนาจคนนี้ไม่พ้น ตราบใดที่ยังอดทนได้...เธอก็จะทน!

รถของบริษัทมาถึงเวลาหนึ่งทุ่มพอดี อีกครึ่งชั่วโมงต่อมานูรินก็เดินทางมาถึงสถานที่จัดงานเลี้ยงเปิดตัวรองประธานบริษัทเอ็นจีกรุ๊ป จำกัด (มหาชน) คนใหม่ ความประหม่าทำให้หญิงสาวหยุดยืน

สุดลมหายใจลึกๆ ให้เต็มปอดสักพักตรงหน้าประตูทางเข้า

งานเลี้ยงเต็มไปด้วยคนในสังคมไฮโซ นูรินไม่เต็มใจมาร่วมงานในคำคือนี้นัก แต่ก็ขัดคำสั่งเจ้านายคนใหม่ไม่ได้อยู่ดี จึงจำใจหอบความอึดอัดมาเต็มกระเป่า และยืนทำใจอยู่ตรงนี้

“พี่ริน...”

เสียงเรียกดังมาจากข้างตัว ทำให้คนถูกเรียกสะดุ้ง ด้วยไม่คิดว่าจะมาพบเจอคนรู้จักในสถานที่หรูหราแบบนี้ นูรินค่อยๆ หันมองไปตามเสียงเรียก เห็นหญิงร่างบางสวมชุดราตรีสีเหลืองอ่อนก้าวตรงมาหาเธอ หญิงสาวต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งเพื่อ निकให้ออกว่าสุภาพสตรีที่เดินเข้ามาหาเธอคือใคร แต่ที่เธอนิกได้ตอนนิกกลับเป็นเพียงแค่ความคลบลับคล้ายคล้าเท่านั้นเอง นูรินพยายามจะนิกให้ออก ทว่าเข้าไปเสียแล้ว เพราะเจ้าของร่างบางแผยรอยยิ้มเป็นมิตรให้เธอเสียก่อน

“มายืนทำอะไรอยู่ตรงนี่คะ ทำไมไม่เข้าไปในงาน หรือว่าเพิ่งมาถึง” คนเอ่ยถามก้าวยาวๆ ตรงไปยังที่ที่คู่สนทนายืนรออยู่

สีหน้าคนถูกถามล้งเล คล้ายกำลังพยายามนิกอะไรสักอย่าง ลักพักค่อยยิ้มออก

“น้องลิ...น้องลิเซ่ใหม่คะ” นูรินเอ่ยถามอย่างล้งเล ยิ้มแหยๆ ด้วยไม่มั่นใจนัก แต่พอนิกขึ้นได้ว่าวราลีเป็นน้องสาวแท้ๆ เพียงคนเดียวของอธีร์ หญิงสาวจึงมั่นใจว่าจำคนไม่ผิด

“อะไรกันคะ ไม่เจอกันไม่กี่ปี พี่รินจำลิไม่ได้แล้วหรือคะ” วราลีทำค้อนเหมือนน้อยใจที่อีกฝ่ายจำเธอไม่ได้

“ແหม...ก็น้องลิสวยขึ้นชะขนาดนี้” คนพูดยิ้มกว้าง แ่นละ... หญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าสูงระหง ชุดราตรีก็รับรองเท้าสั้นสูงเข้าชุดกัน เสริมให้วราลีแลดูเป็นสาวสังคมไฮโซเต็มตัว แม้จะไม่ได้พบกันเพียงไม่กี่ปี แต่นูรินก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ารูปร่างหน้าตา วราลีเปลี่ยนแปลงไปมาก สวยขึ้น

กระทั่งเธอเองยังจำไม่ได้

คนได้รับคำชมหน้าแดง ชัดเจนจนตัวลอย “พี่รินก็ชมกันไป
ลิเชินเป็นนะคะ ว่าแต่...เพิ่งมาถึงเธอคะ”

คนถูกถามพยักหน้าหงึกๆ “ไม่ค่อยรู้จักใคร เลยยังไม่กล้าเข้าไป
นะคะ”

วราลีเอื้อมมือไปเกี่ยวแขนคู่สนทนา และกระตุกเบาๆ ให้ก้าวเท้า
ตาม “ถ้าอย่างนั้นเข้าไปพร้อมลี คุณพ่อคุณแม่แล้วก็พี่ธีรคงอยู่ใน
งานแล้วคะ”

นุรินก้าวตามอย่างว่าง่าย ด้วยไม่เห็นจะมีทางอื่นที่ดีไปกว่านี้
อย่างน้อย...ในงานนี้ก็มีวราลีคนหนึ่งละที่เธอรู้จัก

เสียงเพลงคลาสสิกดังคลอเบาๆ ภายในห้องจัดเลี้ยงสุดหรู

ของโรงแรมระดับห้าดาวใจกลางกรุง ผู้มาร่วมงานส่วนใหญ่เป็น
คนดังในวงสังคม บ้างก็เป็นนักธุรกิจชื่อดังชั้นแนวหน้าของเมืองไทย
บ้างมาพร้อมภรรยา บ้างมาคนเดียว มีอยู่หลายคนที่นุรินรู้จัก แต่
แน่นอนว่า...ไม่มีใครสักคนรู้จักเธอ...พนักงานต้อกต้อยที่ไม่สมควร
จะมายืนอยู่ตรงนี้เลยด้วยซ้ำ

วราลีเดินเข้าไปทักทายแขกผู้ใหญ่หลายคน ขณะที่นุรินได้แต่
เดินตามไปเสียบๆ ด้วยไม่รู้ว่าจะไปอยู่ตรงจุดไหนที่ดีกว่านี้ เธอมอง
นาฬิกาข้อมือหลายครั้ง รวากับว่าเวลาหยุดอยู่กับที่ ขณะที่ในใจ
รำร่อยอยากกลับแล้ว ทั้งที่เพิ่งเข้ามาในงานไม่ถึงครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ
ไม่ใช่ร่วมงานไม่สนุก แต่เธอไม่เหมาะกับงานต่างหาก

“คุณพ่อคุณแม่อยู่ด้านโน้น ไปคะพี่ริน”

วราลีก้าวไวๆ ตรงไปยังโต๊ะอาหารที่พ่อแม่และพี่ชายของเธอ
นั่งอยู่ โดยไม่ลืมดึงแขนนุรินให้ตามมาด้วย โดยอีกฝ่ายไม่ทันได้ตั้งตัว
หรือแม้แต่แต่เอ่ยปฏิเสธ จนกระทั่งมานั่งทำหน้าที่ไม่ถูกร่วมโต๊ะกับรอง

ประธานบริษัท เจ้านายคนใหม่ของเธอ

ความอึดอัดที่มีมาแต่เดิมเพิ่มขึ้นอีกเป็นเท่าตัว เมื่อถูกตาคู่หนึ่ง
ซึ่งอยู่ตรงข้ามจ้องมองไม่วาง ตั้งแต่ก้าวเข้ามาในงานนูรินแทบไม่ได้
พูดคุยกับใครเลย...นอกจากวราลี ซึ่งก็นับคำได้เพราะอีกฝ่ายต้อง
ทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพที่ดีสำหรับแขกอื่นๆ ที่มาร่วมงาน

นั่งหายใจไม่ทั่วท้องต่ออีกสักพัก กระเพาะเจ้ากรรมคงเริ่มหิว
จึงส่งเสียงร้องโครกคราก แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ยังนั่งนิ่ง ไม่ลุก
ไปไหน ทำเพียงชำเลืองมองโต๊ะที่จัดเรียงอาหารหลายอย่างเป็นครั้งครา
ความประหม่าและอึดอัดทำให้นูรินไม่กล้าลุกเดินไปไหนคนเดียว ครั้น
จะชวนวราลีก็เกรงใจ

พอพิธีกรบนเวทีเริ่มดำเนินรายการ เสียงเพลงที่เปิดคลออยู่ใน
ตอนแรกจึงเบาลง ก่อนจะฉายวีดิทัศน์แนะนำบริษัทซึ่งมีความยาว
ประมาณสิบนาที อีร์ลุคขึ้นจากที่นั่งแล้วเดินอ้อมไปด้านหลังเวที
และหันที่วีดิทัศน์แนะนำบริษัทจบลง ไฟก็สว่างขึ้นพร้อมๆ กับร่าง
ของ อีร์ นิชกุล รองประธานบริษัทเอ็นจีกรุ๊ปคนใหม่ปรากฏขึ้น
ท่ามกลางเสียงปรบมือ

วราลีลुकหายไปจากที่นั่งโดยนูรินไม่ทันรู้ตัว เพราะมัวแต่สนใจ
วีดิทัศน์ที่ฉายอยู่ สักพักหญิงสาวผู้อ่อนวัยกว่าก็กลับมาพร้อมมีสติกโก
กับสลัดผักอีกหนึ่งจาน หญิงสาววางอาหารลงตรงหน้านูริน พร้อมเอ่ย
กระซิบเหมือนรู้ใจ

“แก๊หิวคะพี่ริน”

คนกำลังหิวยิ่งมีให้แทนคำขอบคุณก่อนลงมือรับประทาน แม้จะ
ไม่ค่อยชอบสลัดผักสักเท่าไร แต่เสียงเรียกร้องของกระเพาะอาหาร
ก็ทำให้เธอไม่ยอมเลือกมาก หญิงสาวใช้เวลาจัดการกับอาหารตรงหน้า
ไม่นานนักพอดีกับเวลาที่อีร์กล่าวขอบคุณแขกที่มาร่วมงานจบ
แล้วเดินลงจากเวทีกลับมาประจำที่บนเก้าอี้ตรงหน้าเธออีกครั้ง นูริน

หยุดการรับประทานอาหารไปโดยปริยาย เมื่อถูกตาคุณเด็มมองมาโดยปราศจากไมตรี ซึ่งหญิงสาวก็ไม่ยินดีกับการที่เขามองเธอเช่นนั้นนัก

ในที่สุดคนอึดอัดกับการต้องตกเป็นเป้าสายตาที่ตัดสินใจลุกขึ้นจากเก้าอี้ หญิงสาวเลือกที่จะเดินไปหาเครื่องดื่มหวานๆ สักแก้ว เพราะรู้สึกวาล้าคอแห้งผากเหลือเกิน ได้น้ำองุ่นหวานเย็นชื่นใจหนึ่งแก้ว จึงค่อยดีขึ้น แต่สักพักกลับแน่นหน้าอกขึ้นมาอีก หญิงสาวเดาว่าชุดที่เธอสวมคับเกินไป พอกินอาหารเข้าไปจึงอึดอัดเหมือนจะหายใจไม่ออกแบบนี้

“นุริน...”

เสียงเรียกที่ตั้งมาจากข้างหลังทำให้คนถูกเรียกต้องรีบวางแก้วน้ำองุ่นลงแล้วหันไปมอง ด้วยรู้ว่าใครคือเจ้าของเสียง แม้เธอยังไม่เห็นหน้าอีกฝ่ายก็ตาม เสียงเข้ม...ห้วน และเต็มไปด้วยความไม่เป็นมิตรแบบนี้จะเป็นใครไปได้

“ตามฉันมา”

คำสั่งที่ปราศจากคำอธิบายของอริร์ทำให้นุรินต้องเดินตามเขาตัวยๆ เพื่อทำความรู้จักกับแขกผู้ใหญ่หลายต่อหลายคนในงาน โดยเขาย้ำนัยๆ ให้นุรินทำความรู้จักเธอในฐานะ ‘ผู้ช่วย’

ชายหนุ่มเหลือบมองสีหน้าอึดอัดของคนถูกบังคับแล้วลอบยิ้มอย่างพึงใจ ใบหน้าจืดๆ ที่แต่งแต้มเพียงบางๆ บัดนี้เครื่องสำอางคงลอกออกหมดแล้ว และเมื่อต้องแสงไฟดวงหน้าของหญิงสาวจึงได้เผือดสี ได้ยินเสียงถอนหายใจซึ่งถี่ขึ้นเรื่อยๆ เห็นสีหน้ากระวนกระวายและอึดอัดของเธอ ยิ่งทำให้อริร์อยากแกล้ง ชายหนุ่มเดินนำผู้ช่วยสาวให้ตามไปทำความรู้จักกับแขกเหรื่อจนทั่วงาน

แม้จะเหนื่อยและอึดอัด ทว่านุรินก็ไม่ปริปากบ่นแม้แต่คำเดียว อากาแน่นหน้าอกไม่ทุเลาลงเลย ยิ่งเดินมากๆ หญิงสาวก็ยิ่งเวียนหัว และในที่สุดก็ยืนต่อไม่ไหว ร่างบางจึงทรุดฮวบกลางงาน ใครคนหนึ่ง

ซึ่งคงอยู่ใกล้ที่สุดได้รับเธอไว้ทันก่อนจะร่วงลงไปกองกับพื้น เสียงเอะอะ
โวยวายดังเข้ามาในโสตประสาท คนใกล้หมดสติคิดว่าคงกำลังเกิด
ความวุ่นวายขึ้น แต่ดวงตาเธอนิ่งเฉยเกินกว่าจะเบิกขึ้นดูเหตุการณ์ได้
หญิงสาวอึดอัด แน่นหน้าอก หายใจลำบาก และแว่วเสียงตะโกนของ
คนที่ประคองเธออยู่ดังเข้าโสตประสาทเป็นประโยคสุดท้าย

“ในน้ำสลัดมีหอมหัวใหญ่หรือเปล่า”

แล้วร่างของเธอก็เบาหวิว เหมือนกำลังลอยเคว้งอยู่ในอากาศ

3

รักหรือเกลียด

อธีร์เดินวนไปวนมาหน้าห้องฉุกเฉิน เหลือบมองนาฬิกาบ่อย จนวนราลีที่นั่งรออยู่ไม่ห่างยังอดที่จะรื้อนรอนตามไปด้วยไม่ได้ ผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมงประตูห้องฉุกเฉินจึงค่อยเปิดออก พยาบาลสาวสวยเข็นรถเข็นซึ่งมีนุรินนั่งหน้าซีดหน้าเขียวอยู่ตามหลังนายแพทย์ออกมา

“อาการโดยทั่วไปไม่น่าเป็นห่วงแล้วนะครับ โชคดีที่ทานไปเพียงเล็กน้อย ถ้าไม่อย่างนั้นละก็ อาการคงจะหนักหนากว่านี้ ว่าแต่ไปทานอะไรมาครับ ไม่ทราบมาก่อนหรือครับว่าแพ้อาหารอะไร”

ด้วยเข้าใจว่าผู้ที่ยื่นรออยู่คงเป็นญาติของผู้ป่วย คุณหมอหนุ่มจึงอธิบายอาการและสอบถามหาข้อเท็จจริงจากทั้งสองคน อธีร์เหลือบมองคนไข้ด้วยแวตตาที่เต็มไปด้วยการตำหนิก่อนกล่าวตอบ

“เธอทราบครับว่าตัวเองแพ้หอมหัวใหญ่ แต่คงไม่ทราบว่าในน้ำสลัดที่รับประทานเข้าไปมีหอมหัวใหญ่ผสมอยู่ด้วย”

แพทย์พยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจหลังจากได้ฟังคำอธิบาย “คราวหน้าคงต้องระวังให้มากกว่านี้นะครับ ถ้ารู้ว่าแพ้อาหารก็ต้องระมัดระวังเรื่องการกินให้มากกว่านี้ หมอเห็นว่าไม่เป็นอะไรมากจึงอนุญาตให้กลับบ้านได้ เชิญรับยาทางด้านโน้นเลยครับ”

คนพูดที่บอกรับยาแล้วขอตัวไปทำหน้าที่ของตนต่อ อธิร์กล่าว
ขอบคุณอีกครั้ง ก่อนเดินไปรับหน้าที่เข็นรถเข็นคนป่วยแทนพยาบาล
เมื่อรับยาพร้อมทั้งจ่ายค่ารักษาเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็เข็น
รถเข็นพานูรินออกมาด้านหน้าโรงพยาบาล และกำชับผู้เป็นน้องสาว
กับนูรินว่าให้รออยู่ตรงนี้ ส่วนเขาจะไปเอารถมารับ พอรถแล่นเข้ามา
จอดด้านหน้าตึก อธิร์ก็รีบลงจากรถไปช่วยพยุงนูริน แต่อีกฝ่ายกลับ
ปฏิเสธ ด้วยเคืองใจในแวตาดำหนิของเขายิ่งนัก

“ดีแล้ว คุณกับน้องลึกลับบ้านเถอะ บ้านฉันอยู่ไม่ไกล ฉัน
กลับเองได้”

“ยังจะมาอวดดีอีก ไม่สบายแบบนี้จะกลับเองได้ยังไง อย่า
เรื่องมากได้มัย” อธิร์พูดเสียงแข็ง แสดงให้รู้ว่าเขาไม่พอใจ

“ฉันบอกว่าการกลับเองได้” ทว่าคนไม่สบายก็ไม่ยอมอ่อนน้อมให้ง่ายๆ
พยายามฝ่าฝืนคำสั่งของอีกฝ่ายด้วยการขึ้นตัวไว้ไม่ยอมเดินตามแรง
ดึงของเขา

“จะขึ้นรถดีๆ หรือจะให้ฉันอุ้ม...”

จากที่ตั้งใจจะต่อต้านในตอนแรกกลับชะงักกึก ไม่ใช่เพราะ
กลัวคำขู่ของเขา ทว่าสีหน้าท่าทางที่บ่งบอกให้รู้ว่าคนพูดเอาจริง
รวมถึงดวงตากลมๆ ของวราลีซึ่งยืนอยู่ตรงนี้ด้วยต่างหากที่ทำให้
นูรินจำใจยอมอธิร์อีกครั้ง

นูรินถูกดึงให้ไปนั่งประจำที่นั่งข้างหน้าคู่กับคนขับ ส่วนวราลี
ก็ก้าวขึ้นไปนั่งข้างหลังอย่างรู้หน้าที่ อธิร์ประจำที่เรียบร้อยแล้วเช่นกัน
แต่ยังไม่ยอมเคลื่อนรถออก หันไปมองหญิงสาวที่นั่งนิ่งอยู่ข้างๆ ก่อน
เอี้ยวตัวไปใกล้जनอีกฝ่ายตักใจและผละออกห่าง

“อยู่เฉยๆ น้า”

เสียงกระซิบที่ดังอยู่ไม่ห่างตัว อีกทั้งกลิ่นน้ำหอมผู้ชายอ่อนๆ
สร้างความรู้สึกแปลกๆ จนนูรินรีบเบือนหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง

ขณะที่ใบหน้าเขาอยู่ห่างจากดวงหน้าเธอไม่ถึงคืบ

จนกระทั่งอริร์ดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดให้เรียบร้อยแล้วถอยห่างออกไป นูรินจึงค่อยโล่งอก ลอบถอนหายใจเบาๆ เขาทำเหมือนเธอเป็นเด็กตัวเล็กๆ ที่ไม่สามารถดูแลตัวเองได้อย่างนั้นแหละ แม้กระทั่งจะคาดเข็มขัดนิรภัยยังต้องให้เขาทำให้

อริร์ไม่สนใจท่าทางของนูรินแม้แต่น้อย เขาขับรถไปช้าๆ พยายามอย่างดำหนิโดยไม่หันไปมองหน้านูริน

“โตแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ ทำไม่ไม่รู้จักระมัดระวังตัวเอง จะต้องให้คนอื่นเขาคอยเป็นห่วงไปถึงไหน”

นูรินหันขวับ ถ้อยคำที่เหมือนจะไม่จริงจังของอริร์ หรืออาจเป็นการตำหนิด้วยซ้ำ ทำให้หัวใจเธอเต้นแรงขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ “อย่านะหัวใจ...อย่าหวั่นไหวเป็นอันขาด” หญิงสาวกระซิบกับตัวเอง พยายามข่มอาการให้เป็นปกติที่สุด สลัดศึรชะไล่ความหวังลมๆ แล้งๆ ที่ผุดขึ้นมาออกไปให้หมด เขามีว่าที่เจ้าสาวอยู่แล้วทั้งคน และที่มากไปกว่านั้น อริร์เกลียดเธอเสียยิ่งกว่าอะไร ที่พูดแบบนั้นก็คงเพราะอยากจะต่อว่าความไม่เอาไหนของเธอมากกว่า นูรินนั่งเงียบ แทนการตอบโต้ ทอดสายตาไปตามท้องถนนที่รถราบางตา ปล่อยความคิดให้เตลิดไปเรื่อยเปื่อย

“รู้ทั้งรู้ว่าตัวเองแพ้หอมหัวใหญ่ เวลากินอะไรทำไมไม่ถามว่ามีหอมหัวใหญ่รึเปล่า กินส้มสี่ส้มห้าแบบนี้ได้ไง” เสียงบ่นยังไม่เงียบหาย แต่ดังมาเป็นระลอก

“ก็ไม่ได้เป็นมาตั้งนาน เลยนึกว่าหายแล้ว”

“อาการแบบนี้หายได้ด้วยเหรอ เธอนี่มันเชื่อป้อจริงๆ นะ”

“เอ๊ะ!” นูรินค่อนข้างด้วยความเคืองใจ นี่เขากำลังต่อว่าราวกับเธอเป็นเด็กเล็กๆ ที่ยังไม่รู้ประสีประสา หน้าซ้ำ...ยังว่าต่อหน้าวราลี ซึ่งรู้หน้าที่ของตัวเองว่าต้องนั่งเงียบเหมือนไม่มีตัวตน หญิงสาว

อยากตอบโต้เขาให้มันรู้ตัวรู้แดงกันไปเลยว่าเธอโตแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ
ที่เขาจะคอยมาดูตัวว่ากล่าว แต่สุดท้ายนูรินก็พูดได้แค่นี้ ต่อความยาว
สาวความยืดไปก็เท่านั้น

โชคยังดีที่ถึงบ้านก่อนที่อริจะได้อีกว่าเธอยืดยาวไปกว่านี้
ก่อนลงจากรถนูรินก็ไม่ลืมกล่าวขอบคุณเขา ถึงแม้ว่าตลอดทาง
ชายหนุ่มจะไม่พูดใดๆ กับเธอเลยก็ตาม แต่อย่างน้อย...เขาก็ช่วยเธอไว้
มีน้ำใจ และห่วงใยเธอ

“ที่ฉันช่วยเธอ ก็แค่ไม่อยากขายหน้าคนอื่นว่ามีผู้ช่วยไม่เอาไหน
ฉันอายุเขาก็เท่านั้นเอง ไม่มีเหตุผลอื่นหรอก ไม่รู้ว่าเธอจะเข้าใจการ
กระทำครั้งนี้ของฉันยังไง แต่ขอให้ช่วยทำความเข้าใจใหม่ด้วย เพราะ
เธอไม่มีค่ามากพอถึงขนาดที่ฉันจะต้องเป็นห่วงหรือ...นูริน”

เหมือนโดนของมีคมปาดลึกลงกลางใจ เหมือนโดนตบแถม
เต็มแรงจนขาไปทั้งใบหน้า นูรินพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่
ขณะที่รถคันงามค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไป รู้สึกตัวอีกทีก็เมื่อประตู
บ้านเปิดออก

“กลับแล้วหรืออะ”

นูรินเพียงยิ้มแทนคำตอบให้น้องชาย ก่อนเดินนำเข้าบ้านไป
ผู้เป็นน้องจึงปิดล็อกประตูบ้านให้เรียบร้อย

รถยุโรปสีบรอนซ์เงินแล่นด้วยความเร็วพอประมาณ
เรื่อยไปตามเส้นทางมุ่งตรงกลับที่พัก เลยเที่ยงคืนมาร่วมหนึ่งชั่วโมงแล้ว
ถนนที่เคยหนาแน่นไปด้วยรถราบัดนี้มีรถวิ่งสวนกันไปมาเพียงไม่กี่คัน
อริรับรถเรื่อยๆ ไม่รีบร้อน ภายในรถเงียบเสียจนทำให้อึดอัด วราลี
ซึ่งย้ายมานั่งข้างหน้าแล้วจึงขับไล่ความวังเวงนั้นด้วยการเอ่ยปาก
ขึ้นก่อน

“ทำไมพิธีถึงให้พี่รินมาเป็นผู้ช่วย ไม่กลัวถ่านไฟเก่ามันจะคุ

ขึ้นมาอีกเหวอ แล้วพีรชาล่ะ”

ผู้เป็นพี่ชายเยียบสັกพักก่อนเอ่ยตอบ “มันดับสนิทไปตั้งนานแล้ว แม้แต่เก้าถ่านก็ไม่มีเหลือ” ชายหนุ่มกั๊กกรามแน่น “ระหว่างพี่กับผู้หญิงคนนั้น ถ้ายังจะมีอะไรหลงเหลืออยู่ ก็คงมีแต่ความเกลียดชัง และการแก้แค้นเอาคืนเท่านั้น”

วราลีทำหน้าที่สงสัยเมื่อได้ฟังคำตอบ “พีรกีกำลังจะบอกสิ่งที่ให้พีรินมาทำงานอยู่ใกล้ๆ เพราะเกลียด และต้องการจะแก้แค้นอย่างนั้นเหวอคะ” หญิงสาวหันไปมองหน้าพี่ชายเพื่อจับความรู้สึกอีกครั้งก่อนพูดต่อ “ลีไม่อยากจะเชื่อเลยว่า คนที่เคยรักกันมากจะเกลียดกันได้ถึง”

“ได้ดี เคยได้ยินรีเปลา ที่เขาวางกันว่า...รักมากก็ยิ่งเกลียดมาก”

“ลียากรู้จังเลยวาระหว่างพี่สองคนมันเกิดอะไรขึ้น”

ผู้เป็นพี่ชายฟันลมหายใจพลางแค้นยิ้มอย่างเจ็บปวด “พี่ลืมไปหมดแล้วละ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนั้น พี่ไม่จำให้รักสมองเหวอก” แม้จะบอกไปอย่างนั้น แต่ลึกๆ แล้วอริก็รู้ดี ที่ไม่ยอมจำเพราะทุกความทรงจำมันเจ็บปวด...เจ็บปวดไปทุกอณูหัวใจต่างหาก

“ลืมไปหมดแล้ว!” วราลีทวนคำเสียงสูง คาดคะเนความรู้สึกของอีกฝ่ายสັกพักแล้วพูดต่อ “แต่ก็ยังจำได้ว่าเธอแพ้มอมหัวใหญ่ พีรธีร์แน่ใจเหวอคะว่า พี่ลืมเรื่องเกี่ยวกับพีรินได้หมดแล้วจริงๆ”

อริที่นั่ง และในรถเสียบลงอีกครั้ง หนนี้เสียบ...ถึงขนาดที่ทำให้เขาได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นเป็นจังหวะไม่สม่ำเสมอ นัก แฉกเช่น นักโทษที่กำลังไปบดความจริงบางประการต่อพนักงานสอบสวน

วราลีดูจะพอใจกับสิ่งที่ตนได้เหยียดออกไปยิ่งนัก เพราะหลังจากปล่อยให้พี่ชายชะงักไปสັกพัก หญิงสาวก็ตอกย้ำความมั่นใจของตัวเองด้วยการฮัมเพลงเบาๆ ทำลายความเสียบ

“คนเรานี้...คิดให้ดีกว่านั้น ออยากจำกลับลืม ออยากลืมกลับยังจำ...”

และเสียงเพลงของผู้เป็นน้องสาวก็สร้างความคิดอัดอั้นให้
ผู้เป็นพี่ชายได้ยอดเยียมหนัก หรือสิ่งที่วราลีพูดจะเป็นความจริง

เขายังไม่ลืมอดีต ยังไม่ลืมเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงชื่อ
นุริน ศุภรางค์ ผู้หญิงที่เขาเคยรักหมดหัวใจ...

‘ไม่มีทาง!’

อธีร์รีบแย้งความสงสัยของตัวเองก่อนที่คำพูดของน้องสาว
จะทำให้เขาไขว่เขวไปมากกว่านี้ ถ้าจะมีอะไรที่เขายังคงจำได้เกี่ยวกับ
ผู้หญิงคนนั้น ก็คงมีแต่เรื่องที่เธอปฏิเสธและทำลายหัวใจรักของเขา
จนป็นปีไม่เหลือชิ้นดี อธีร์ไม่มีทางลืมว่านุรินได้ตอบแทนความรัก
ของเขาด้วยการเลือกผู้ชายอื่น เขาเจ็บแค้น...และเกลียดเธอมาก

นี่ต่างหาก...ความทรงจำที่เหลืออยู่ระหว่างเขากับเธอ!

ผ่านพ้นช่วงเวลาพักเที่ยงแล้ว นุรินรีบร้อนเดินกลับจาก
ห้องอาหารของบริษัทเพื่อทำหน้าที่ที่คั่งค้างให้เสร็จ หญิงสาวนั่ง
ประจำที่และเริ่มต้นทำงานด้วยความตั้งอกตั้งใจ มุ่งมั่นอยากจะทำ
งานที่ได้รับมอบหมายเสร็จเรียบร้อย ก่อนที่เจ้านายจะกลับเข้ามา
ทำงานในช่วงบ่าย ทว่านั่งทำงานเงียบๆ ได้สักพักก็ได้ยินเสียงเคาะ
ประตู หญิงสาวเงยหน้าขึ้น ชมวดคิ้วโก่งด้วยความสงสัย

หากเป็นผู้ที่มาติดต่อธุระกับเจ้านายของเธอ ก็น่าจะได้รับแจ้ง
จากเลขานุการหน้าห้องแล้วว่าอธีร์ยังไม่กลับเข้ามา หรือถ้าเป็นตัวอธีร์เอง
เขาก็คงไม่เคาะประตูก่อนเข้าห้องแบบนี้ หญิงสาวหยุดความสงสัย
แล้วลุกเดินไปเปิดประตู เป็นจังหวะเดียวกับผู้ที่ยืนรออยู่ด้านนอกดัน
ประตูเข้ามาพอดี

“สวัสดิ์ค่ะพี่ริน” เสียงทักทายสดใสดังแว่วมาจากในตัว

นุรินยิ้มตอบรอยยิ้มจริงใจของผู้ที่ก้าวเข้ามาในห้อง “มาหา
เจ้านายเธอคะ น้องลี”

คนถูกถามพยักหน้าหงิกๆ “ลีโทร. หาแล้ว พี่ธีร์บอกที่กำลัง
จะเข้ามา ลีเลยมารอที่นี่ก่อนคะ พอดีลิมเอาหนังสือที่จะต้องใช้ชั่วคราว
ปายมา เลยฝากให้พี่ธีร์เอามาให้” วราลีชี้แจงเสร็จสรรพ โดยไม่ต้อง
ให้อีกฝ่ายเสียเวลาถาม

“นั่งก่อนสิคะ” นุรินเดินนำวราลีไปยังชุดรับแขกเล็กๆ ภายใน
ห้อง “น้องลีจะรับเครื่องดื่มอะไรดีคะ”

“ลีทานมาเรียบร้อยแล้ว ขอขอบคุณคะ” วราลิลกล่าว “แหม...
ทำอย่างกับว่าลีเป็นแขกพิเศษ ลีไม่ใช่พี่ธีร์สักหน่อย ทำตัวปกติ
เหมือนเมื่อก่อนนะดีแล้วคะ”

วราลีไม่ได้มาที่ทำงานของผู้เป็นพี่ชายเสียนาน เธอกวาดตา
มองสำรวจความเปลี่ยนแปลงแล้วยิ้มอย่างมีเลศนัย หญิงสาวนึกขบขัน
ความเกลียดชังที่ธีร์มีต่อนุรินยิ่งนัก หากเป็นตัวเธอ รับรองได้ว่า
ถ้าเกลียดกันจริงๆ อย่าว่าแต่ให้มานั่งทำงานจ้องหน้ากันอยู่ทุกเมื่อ
เชื่อกันแบบนี้เลย แค่นี้...เธอก็คงไม่อยากได้ยิน

“ยิ้มอะไรคะน้องลี”

“เปล่าค่ะ...” วราลีสัมผัสเสียด แต่ยังไม่หุบรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ และ
ไม่มีคำอธิบายใดๆ ให้แก่คำถามของนุริน หญิงสาวรู้ว่าเรื่องของ
คนสองคนไม่ควรที่จะมีบุคคลที่สามอย่างยิ่ง เธอจึงเลือกที่จะปล่อยให้
ให้เรื่องราวทุกอย่างค่อยๆ ดำเนินไปเอง

เพื่อเบนความสนใจของคู่สนทนา วราลิจึงจำเป็นต้องสอดส่าย
สายตาค้นหาหัวข้อใหม่ พลันตาชุกชนก็เหลือบเห็นบัตรพนักงานที่นุริน
ติดอยู่บนหน้าอก ความสงสัยเกิดขึ้นอีกครั้ง คนช่างสงสัยพยายาม
คิดเพื่อรื้อฟื้นความทรงจำสักพัก ทว่าไม่สำเร็จ จึงตัดสินใจเอ่ยถาม
“ทำไมลีสู้สึกคุ่นๆ นามสกุลพี่รินจัง เหมือน...”

“เหมือนอะไรเธอคะ” เห็นสีหน้าและท่าทางของอีกฝ่าย นูรินก็อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

“เหมือน...เอ้อ! เหมือนคนบ้าคนหนึ่งคะ”

นูรินเลิกคิ้วฉบับปล้น...ทันทีที่ได้ฟังคำตอบ หญิงสาวอมยิ้มเมื่อเห็นวราลีหน้าเฉือนลงพร้อมยิ้มแหยๆ ซึ่งเจ้าตัวคงเดาไม่ออกว่านูรินจะรู้สึกอย่างไร เมื่อรู้ว่านามสกุลของตัวเองเกิดไปเหมือนกับคนบ้าที่ไหนก็ไม่รู้

“คนบ้า?” นูรินถาม เหมือนไม่เชื่อในสิ่งที่ตนได้ยิน จะไม่ให้เธอถามย้ำเพื่อความแน่ใจได้อย่างไร ในเมื่อเท่าที่จำได้ ไม่มีญาติสนิทมิตรสหายคนไหนที่มีนามสกุลเดียวกับเธอ แถมยังมีอาการทางประสาทหรือแม้แต่ป่วยทางจิต

“คะ!” วราลีย้ำหนักแน่น ทำหน้าเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันเต็มที บ่งบอกให้รู้ว่าบุคคลที่สามผู้ถูกเอ่ยถึง...คงไม่เป็นที่โปรดปราน “คนบ้าที่ชอบแกล้งดี เจอหน้ากันแต่ครั้งไม่เคยพูดกับดีดีๆ เลยสักครั้ง พี่รินเชื่อมั๊ยคะ ถ้าเจอหน้ากันเมื่อไหร่เป็นต้องมีปากมีเสียงกันตลอด ไม่ว่าจะเขาพูดกับดีดีๆ ไม่เป็นหรือยังงั้น เจอหน้าเมื่อไหร่เป็นต้องแหวะ เป็นต้องว่าดีดีตลอด และเทอมนี้ดีดีก็ดวงไม่ดีเอาเสียเลย ที่บังเอิญลงทะเบียนเรียนกับอิตานี่ทุกวิชา เจอหน้ากันทุกวัน ทุกวันนี้ดีดีไปเรียนเหมือนไปออกรบเลยคะ” วราลีปล่อยความในใจยาวเหยียด รัวเร็วไม่ติดขัดราวกับท่องจำถ้อยคำเหล่านั้นจนขึ้นใจ

นูรินฟังแล้วอมยิ้ม หวนนึกถึงวันวานในสมัยที่ตนยังอยู่ในวัยเดียวกับวราลี หลายสิ่งหลายอย่างคงคล้ายคลึงกัน ต่างตรงที่ว่าเธอไม่เคยมีคู่อริแบบที่วราลีมีอยู่ตอนนี้ สำหรับนูรินแล้ว อดีตในรั้วมหาวิทยาลัยของหญิงสาวมีทั้งหมดหวานและชมพู ไม่เคยมีคนที่เธอไม่ชอบ...ทว่ามีคนที่เธอรัก และเคยรักเธอ

แต่เคยรักเท่านั้น!

ใบหน้านูรินเมื่อดสีลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อนึกมาถึงตรงนี้ ไม่ว่าจะผ่านมานานเพียงใดความปวดแปลบก็ยังไม่หายไปจากใจเธอ ลึกที่ ต่อให้พยายามเตือนตัวเองลึกก็ร้อยก็พันครั้งว่า เธอกับเขา ไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะรัก หรือแม้แต่มีความรู้สึกใดๆ ให้กันได้อีกต่อไป แต่หัวใจก็ไม่เคยฟัง ไม่เคยลืมเรื่องราวในอดีตได้สักที

เพราะมันเตือนถึง ‘คนบ้า’ ด้วยความหมั่นไส้ วราลีจึงไม่ทันได้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับคู่สนทนา นูรินรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ สลัดศีรษะไล่ความคิดทิ้งไปแล้วดึงสติกลับมาสนใจ เรื่องที่อีกฝ่ายยังเล่าไม่หน้าใจ

“ลึละเกลียดขึ้นหน้านายนั่นที่สุดเลย” วราลีพูดต่อ

นูรินยิ้มกว้าง แม้ว่าวราลีจะไม่บอก แต่หญิงสาวก็พอจะเดาได้ ก็สีหน้าท่าทางรวมถึงน้ำเสียงของคนพูดบ่งบอกเสียขนาดนั้น และเท่าที่ฟังวราลีเล่า นูรินก็รู้ว่าคนที่อีกฝ่ายเอ่ยถึงคือใคร...

“พี่รินยิ้มทำไมคะ” วราลีทำหน้ามูยยิ่งกว่าเก่า

“คนบ้า...ที่น้องลืพูดถึง ชื่อนิรันดร์ใช่ไหมคะ”

คำถามของนูรินยิ่งเพิ่มความแปลกใจให้แก่วราลีมากขึ้น คิ้วโค้งของหญิงสาวผู้อ่อนวัยกว่าขมวดเข้าหากัน “พี่รินรู้ได้ไงคะ หรือว่าพี่รินรู้จักอิตาบ้านั้น”

คนถูกถามพยักหน้าหงึกๆ “รู้จักดีมากๆ ด้วยค่ะ ก็นายรินเขาเป็นน้องชายของตัวเอง” เธอยิ้มแฉ่ง

แต่คนฟังยิ้มไม่ออก ได้แต่ทำหน้าจ๋อย บ่นมึมำกับตัวเอง “จุดได้ตำตอเข้าแล้ว...วราลี” ก่อนจะตามด้วยเสียงหัวเราะแก้เก้อเบาๆ

“นายรินเขาเป็นคนชื้ออายุ แถมยังสอบตกวิชามนุษยสัมพันธ์ มาตั้งแต่ไหนแต่ไร พุดดีๆ ไม่ค่อยจะเป็น ไม่ได้เป็นคนบ้าหรอกคะ แต่ถ้าน้องลืไม่พอใจ พี่อนุญาตให้ทำโทษได้นะคะ” ผู้เป็นพี่สาวออกตัวแทนน้องชาย ด้วยรู้ว่านิรันดร์มีนิสัยอย่างไร และถึงแม้เขา

จะเป็นคนที่พูดไม่ค่อยเข้าหู แต่ถ้าได้ชื่อว่าคุณไม่รู้จักหรือไม่ชอบแล้ว
นิรันดร์ ศุภรางค์ ไม่มีทางจะเสวนาด้วยหรือแม้แต่พูดเข้าเหย้าเป็น
อันขาด

“แหม พี่รินนี่น่ารักจัง ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะมีน้องชายกวนๆ
แบบนี้ ถ้านายรินเขาน่ารักได้สักครึ่งหนึ่งของพี่ก็คงจะดี” วราลีว่า
แล้วก็หัวเราะคิกๆ เมื่อได้รับคำอนุญาตให้ทำโทษ ‘คนบ้า’ ได้

4

กลิ่นแก้ง

การสนทนาและเสียงหัวเราะยุคดิลงเมื่ออธีร์ก้าวเข้ามาในห้อง ชายหนุ่มเดินตรงไปที่โต๊ะทำงาน วางกระเป๋าเอกสารไว้ข้างๆ แล้วเปิดโน้ตบุ๊กเตรียมพร้อมที่จะลงมือปฏิบัติภารกิจ

“นุริน ขอกาแฟให้ฉันสักแก้วซิ”

นุรินรับคำสั่งแล้วเดินออกจากห้องทำงานไปทำหน้าที่ของตนเอง วราลีจึงเอ่ยถามถึงหนังสือที่ตนฝากให้พี่ชายเอามาให้ ทำให้อธีร์นึกขึ้นได้ว่าเขาลืมหนังสือของน้องสาวไว้ในรถ

“เดี๋ยววิ่งไปเอาเองก็ได้ ขออภัยนะคะ” ผู้เป็นน้องสาวว่าพร้อมกับแบมือรอ

อธีร์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง หยิบกุญแจรถออกมายื่นให้น้องสาว วราลีรับกุญแจมาแล้วรีบลงไปเพราะใกล้เวลาเข้าเรียนแล้ว คล้อยหลังวราลีสักพักประตูห้องก็เปิดออก นุรินก้าวเข้ามาโดยมีถ้วยกาแฟร้อนควันฉุยในมือ หญิงสาวนำถ้วยกาแฟไปวางให้เจ้านายบนโต๊ะทำงานอย่างเบามือ และหมุนตัวเพื่อจะเดินกลับไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อ

“เดี๋ยว”

เสียงประกาศิตดังขึ้น นุรินชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวพ้นที่แล้ว

หันไปตามเสียงเรียก ซึ่งเจ้าของเสียงไม่แม้แต่จะเงยหน้ามองเธอด้วยซ้ำ

“คะ?”

“รู้ได้ยังไงว่าฉันจะกินกาแฟร้อน ฉันเพิ่งกลับมาจากข้างนอก อากาศร้อนมาก เธอรู้มั๊ย จะกินกาแฟร้อนได้ยังไง ไม่ได้เรื่องจริงๆ เลย ไปเอามาใหม่”

นุรินก้มหน้านั่งรับฟังคำตำหนิ มันเป็นความผิดของเธอเอง อันที่จริงถ้าเธอรอบคอบว่านี่ ถ้ามองให้แน่ใจเสียก่อน...ก็คงไม่ทำอะไร ผิดพลาด

“กรุณารอสักครู่นะคะ”

หญิงสาวหายออกไปอีกครั้ง สักพักก็กลับเข้ามาใหม่พร้อมมี กาแฟเย็นหนึ่งแก้วในมือ เธอวางแก้วกาแฟไว้ในตำแหน่งที่คิดว่าผู้เป็น เจ้านายจะหยิบจับได้สะดวกที่สุด และทำท่าจะเดินกลับไปทำงานต่อ

“เดี๋ยว”

นุรินต้องหยุดอีกครั้งแล้วหันไปรอฟัง

“ฉันเปลี่ยนใจแล้ว นั่งตากแอร์นานๆ ซักเริ่มหนาว ขอเปลี่ยน เป็นช็อกโกแลตร้อนได้ไหม”

หญิงสาวไม่ตอบคำถาม เพียงแต่เดินไปหยิบแก้วกาแฟเย็นแล้ว หายออกไปจากห้องอีกครั้ง สักพักก็กลับเข้ามาใหม่ พร้อมช็อกโกแลต ร้อนควั่นชูหนึ่งถ้วย กำลังจะนำไปวางบนโต๊ะทำงานเขาก็เอ่ยขึ้น

“ใส่นมหรือเปล่า ฉันลืมบอกไปว่า ฉันกินช็อกโกแลตไม่ใส่นม”

นุรินสูดลมหายใจก่อนเอ่ยเบาๆ “เหรอะคะ”

“ขอโทษทีนะที่ไม่ได้บอก แต่คิดไปคิดมาขอเปลี่ยนเป็นน้ำผลไม้ ดีกว่า กินช็อกโกแลตแล้วมันจะง่วง”

ด้วยเหตุนี้เธอก็ต้องออกไปอีกเป็นรอบที่สี่ หญิงสาวเดินเข้าไป ในห้องกาแฟของสำนักงานอีกครั้ง หนนี้แม่บ้านเอ่ยถามอย่างรู้ใจ

“ท่านรองเปลี่ยนใจอีกแล้วเหรอะคะ”

นุรินพยักหน้าหงิกๆ พยายามบอกตัวเองให้อดทน แม้จะรู้
อยู่เต็มอกว่าเขาทำไปเพราะต้องการจะกลั่นแกล้งเธอเท่านั้น แต่สิ่งที่
เธอทำได้และต้องทำก็คืออดทนให้ได้ ถ้าจะถามว่าเขาแกล้งเธอเพื่อ
อะไร เหตุผลก็คงไม่ต่างไปจากการที่เขาไม่อนุญาตให้เธอเรียกเขาว่า
ท่านรอง ในขณะที่ทุกคนในบริษัทเรียกเขาแบบนั้นนั่นแหละ

‘เธอไม่จำเป็นต้องรู้ในสิ่งที่ฉันไม่อยากจะตอบ ถ้าฉันบอกให้ทำ
เธอก็ต้องทำ เพราะตอนนี้ฉันเป็นเจ้าของเธอ เธอไม่มีสิทธิ์เรียกร้อง
อะไรทั้งนั้น เพราะสถานะของเธอในตอนนี้เป็นแค่เพียงพนักงานใน
บริษัทเอ็นจิสกรุปคนหนึ่งเท่านั้น’

นั่นคือคำตอบที่นุรินจำได้ขึ้นใจ และรู้ซึ่งดีว่าเธอไม่ควรเอ่ย
ถามอะไรที่นอกเหนือไปจากหน้าที่การงานของตัวเองอีก เพราะต่อให้
ถาม...ก็คงจะไม่ได้คำตอบ

“มีน้ำผลไม้อะไรบ้างคะป้า”

“อ้อ...มีน้ำส้มคะ แต่ที่คั้นไว้หมดพอดี เดี่ยวรอสักครู่จะ
ป้าจะคั้นให้ใหม่” พุดจบแม่บ้านก็ลูกลูจ่อทำหน้าที่

สักพักใหญ่ น้ำส้มคั้นจึงเสร็จเรียบร้อย นุรินรับถาดจากแม่บ้าน
พลงเอ่ยขอบคุณ และรีบเดินกลับไปยังห้องทำงานเจ้านาย หญิงสาว
เคาะประตูสองสามครั้งแล้วเปิดเข้าไป เจ้านายเธอกำลังพูดคุยกับวราลี
เขาหยุดพูดและหันมามองนุรินด้วยแววตาไม่พอใจทันทีที่เธอก้าวเข้าไป

“ฉันเปลี่ยนใจ...ไม่อยากกินแล้ว เอากลับไปเก็บถาดะ ฉันต้อง
ออกไปพบลูกค้าข้างนอก เตรียมเอกสารแล้วตามลงไป ฉันจะไปรอ
ที่รถ” พุดจบอริร์ก็ลุกขึ้น “ปะ...” ชายหนุ่มหันไปมองหน้าน้องสาว
พยักพยิดเป็นเชิงว่าให้เดินนำออกไปก่อน แล้วเขาก็เดินตามไป

ก่อนจะก้าวพ้นประตูห้องอริร์ยังไม่ลืมหันไปกำชับเสียงเข้มใส่
ผู้ช่วยที่ยังยืนตัวแข็งอยู่กับที่ “ตามลงไปเร็วๆ ละ ฉันไม่ชอบคอยอะไร
นานๆ โดยเฉพาะคอยคนที่มาช้า...มันเสียเวลา”

นุรินกัดฟันแน่น สูดลมหายใจให้ลึกที่สุด นับหนึ่งถึงสิบเพื่อ
ระงับความขุ่นเคืองในใจให้ค่อยคลายลง สิ่งที่ต้องจำให้ขึ้นใจใน
ตอนนี้...คือต้องอดทน อดทนให้ถึงที่สุด ถ้าเธอทนได้ทุกอย่างก็จะจบ
หญิงสาวได้แต่หวังว่าสักวันหนึ่ง ถ้าเขาทำร้ายเธอจนสาแก่ใจแล้ว
ก็คงจะเลิกทำร้ายเธอ...และเลิกใจร้ายกับเธอแบบนี้สักที

สภาพห้องถนนที่แออัดไปด้วยรถรา และอากาศร้อน
อบอ้าวแม้จะนั่งอยู่ในรถยนต์ที่เปิดเครื่องปรับอากาศ ทำให้นุรินอึดอัด
ตลอดเวลา แน่นอานว่าหากมีทางเลือกอื่น หญิงสาวคงเลือกที่จะนั่ง
แท็กซี่มาเองแทนการนั่งรถมากับอธีร์

เสียงเพลงสากลในจังหวะเบาๆ ที่เปิดคลออยู่ดังขึ้นอีก เมื่อผู้ที่นั่ง
อยู่หลังพวงมาลัยเอื้อมมือไปกดปุ่มเร่งเสียง หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ ไม่ได้
แสดงท่าที่สนใจแม้แต่น้อย เธอยังคงใจจดใจจ่ออยู่แต่กับสัญญาณไฟ
จราจรที่ห่างออกไปสักสามหรือสี่เมตร รวากับว่าพยายามภาวนาให้
สัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวเร็วๆ จะได้เดินทางไปถึงจุดหมาย
ปลายทางสักที

นุรินถอนหายใจเบาๆ อย่างโล่งอกเมื่อสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็น
สีเขียวดังที่เธอภาวนา รถค่อยๆ เคลื่อนตัวเลยสี่แยกมาไม่นาน
หญิงสาวก็แลเห็นป้ายชื่อร้านสูงราวๆ สามเมตรยื่นออกมาด้านนอก
เล็กน้อยพอให้คนที่สัญจรผ่านไปมามองเห็นได้ถนัดตา

รถยุโรปสีบรอนซ์เงินเลี้ยวเข้าไปจอดตรงที่ว่างซึ่งเหลืออยู่ใน
ลานจอดรถของร้านอาหารไทย ร้านประจำที่อธีร์มักจะนัดลูกค้ามา
พบปะพูดคุยและรับประทานอาหาร เพราะอาหารไทยที่นี่รสชาติ
อร่อย อีกทั้งพนักงานยังสุภาพและเป็นกันเองมาก ตัวเขาเองเพิ่งจะ
รับประทานอาหารเที่ยงไปไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้จึงยังไม่หิว ทว่า
เมื่อผู้ที่เขานัดมาพบประสงค์จะรับประทานอาหาร ชายหนุ่มก็ไม่อาจ

ปฏิเสธได้

อธีร์ลืงจากรถก่อน ชายหนุ่มออกมาขึ้นรถให้ผู้ช่วยสาวหอบ
แฟ้มเอกสารที่จะต้องเสนอให้ลูกค้าสี่ห้าแฟ้มซึ่งวางอยู่บนเบาะหลัง
รถมาถือ ก่อนสั่งให้เธอเดินอ้อมไปยกไน้ตบุ๊กออกจากกระโปรงท้ายรถ
เรียบร้อยแล้วเขาก็รีบเดินนำเข้าไปก่อน ไม่สนใจแม้แต่น้อยว่านุริน
จะต้องหอบหิ้วแฟ้มเอกสารมากมาย พร้อมด้วยไน้ตบุ๊กซึ่งหนักหลาย
กิโลเพียงคนเดียว

นุรินมองค้อนการกระทำอันไร้น้ำใจของบุรุษหนุ่มผู้ได้ชื่อว่าเป็น
เจ้านาย ก่อนพยายามเดินตามให้ทันด้วยความทุลักทุเล

‘ช่างปะไร’ หญิงสาวตัดพ้อในใจ ในเมื่อเขาไม่มีน้ำใจจะช่วย
เธอก็จะไม่ร้องขอความช่วยเหลือจากเขาเช่นกัน คิดเสียว่าผู้ชายที่ชื่อ
อธีร์คนนี้ ไม่ใช่อธีร์ที่เธอเคยรู้จัก เพราะอธีร์คนนั้น...สุภาพและอ่อนโยน
มากกว่านี้เป็นสิบเป็นร้อยเท่า และบัดนี้ผู้ชายที่แสนดีคนนั้นก็ตาย
จากโลกนี้ไปแล้ว

นุรินก้มหน้าก้มตาหอบหิ้วของในมือพะรุงพะรัง พะวงอยู่กับ
ความคิดตัดพ้อต่อว่า และพยายามก้าวทำให้ทันคนที่เดินนำอยู่ จะด้วย
ความรีบร้อนหรือจงใจอย่างไรนั้นเธอไม่อาจเดาได้ เพราะอธีร์เดินเร็ว
เหลือเกิน จนคนที่เดินตามต้องวิ่งบ้างเดินบ้าง นุรินรีบเดินจนไม่ทัน
ระวัง ทันทีที่ถ่อฝ้ายหยุดก็ก๊ กคนเดินตามจึงชนเข้ากับแผ่นหลังกว้าง
อย่างจัง

หญิงสาวร่วงบางเซกลงจนชนเข้ากับโต๊ะอาหาร ซึ่งมีสุภาพสตรี
วัยกลางคนสองสามคนนั่งพูดคุยกันอยู่อย่างออกรส ข้าวของในมือ
ร่วงกระจาย กระเป๋าไน้ตบุ๊กที่เธอสะพายอยู่บนบ่ามีน้ำหกมากพอ
ที่จะถ่วงให้นุรินลงไปกองกับพื้น

เธอกัดฟันแน่น พยายามข่มความกระดากอาย ไม่แม้แต่จะ
เงยหน้าขึ้น ด้วยรู้ว่าตาหลายสิบคู่ของผู้ที่อยู่ในบริเวณนั้นคงกำลัง

จ้องมองเธอเป็นจุดเดียว ยิ่งได้ยินเสียงกระซิบกระซาบ พร้อมด้วยเสียงหัวเราะคิกๆ ของผู้หญิงสองสามคนจากโต๊ะที่ใกล้ที่สุดดังแว่วมา นูรินก็แทบจะมุดลงไปในพื้นที่ ถ้าทำได้...เธออยากให้ร่างกายล่องหนหายไปจากตรงนี้ทันทีเสียด้วยซ้ำ

“เธอนี่มันซุ่มซ่ามจริงๆ”

เสียงใครคนหนึ่งที่นูรินรู้จักดีดังขึ้น หญิงสาวเหลือบขึ้นมองที่มาของเสียงทันที พอดีกับที่ตาคมของเขามองสบลงมา หญิงสาวสัมผัสได้ถึงแวบเย้ยหยันอันเต็มไปด้วยความสะใจ และนอกเหนือไปจากการมองสบด้วยแวตาดัดพ้อต่อว่าในความแล้งน้ำใจของชายหนุ่มแล้ว นูรินก็ไม่สามารถทำอะไรได้อีก หญิงสาวเกลียดรอยยิ้มและแวตาแบบนี้ของผู้ชายคนนี้เหลือเกิน มันเหมือนรอยยิ้มของคนใจร้าย เพียงเท่านั้นก็พอจะเดาออกว่าเขาเกลียดชังและต้องการกลั่นแกล้งเธอ

“ยังจะมามองหน้าอีก รีบเก็บของ...แล้วตามมาเร็วๆ ละ คนมองกันใหญ่แล้ว...ฉันอายุ” พูดจบอริก็เดินลึ่วๆ ห่างออกไป ไม่สนใจหรือแม้แต่น้ำใจจะช่วยเหลือสักนิด

นูรินจำต้องก้มลงเก็บข้าวของที่เคลื่อนไปตามพื้น ท่ามกลางสายตาคคนที่มองมาราวกับเธอเป็นตัวตลก ความเจ็บและอายจากการต้องตกเป็นเป้าสายตาของใครต่อใคร ยังไม่เจ็บปวดและบาดลึกเข้าไปในความรู้สึกได้มากมายเท่าท่าทางหมางเมินเยินซา...และถ้อยคำเชือดเฉือนน้ำใจ ลึ้นไว้ความปรานีของเขา

ผู้ชายที่ครั้งหนึ่งเธอเคยรักสุดหัวใจ!

อีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงห้องสมุดก็จะปิดให้บริการ วราลี
ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา ขณะที่เดินออกมาด้านหน้าหอสมุดของมหาวิทยาลัย หลังจากแบ่งหน้าที่รับผิดชอบในการทำรายงานกับเพื่อนร่วมกลุ่มเรียบร้อย ต่างคนต่างก็แยกย้ายกันกลับบ้านทันที เพราะ

เป็นเวลาเย็นมากแล้ว วราลีหอบหนังสือสามสี่เล่มที่เพิ่งยืมกลับมาที่รถหญิงสาววางหนังสือไว้บนเบาะหลังแล้วก้าวขึ้นนั่งประจำที่ตั่งเข็มขัดนิรภัยมาคาดเพื่อความปลอดภัย ก่อนเอื้อมมือไปบิดกุญแจสตาร์ทรถ เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่ม สักพักก็มีเสียงแตรกๆ กึกๆ ก่อนที่เครื่องยนต์จะเสียบเสียงลง วราลีลองสตาร์ทอีกครั้ง...และอีกหลายครั้ง แต่ก็มีสภาพไม่ต่างกับครั้งแรก

คำแล้ว...บริเวณลานจอดรถของมหาวิทยาลัยมีรถยนต์จอดอยู่เพียงไม่กี่คัน และที่มากไปกว่านั้น ไม่ปรากฏร่างของใครอีกเลยนอกจากตัวเธอเอง

หญิงสาวพ่นลมหายใจอย่างเหนื่อยอ่อนก่อนก้าวลงจากรถยื่นเท้าสะเอว เบาะปากอย่างอารมณ์เสีย พลันก็นึกขึ้นได้จึงล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงเพื่อหยิบโทรศัพท์มือถือถือออกมาหายใจจะโทร. เรียกช่างซ่อมรถ หรือไม่ก็โทร. เรียกคนขับรถที่บ้านเอารถมารับ ทว่าโทรศัพท์เจ้ากรรมดันแบตเตอรี่หมดเสียได้

“เฮ้อ!” วราลีถอนหายใจเสียดังอีกครั้ง หนนี้ดูจะดังกว่าหนแรกด้วยซ้ำไป ก่อนกวาดตามองไปรอบๆ อีกครั้ง แสงสว่างรำไรจากไฟกิ่งริมถนนทำให้บริเวณโดยรอบไม่มีผู้คนเดินผ่านไปสักคนเดียว มองขึ้นไปบนอาคารเรียนก็มีเพียงแสงไฟวิบแวมที่ส่องลอดออกมาจากห้องเรียนของนักศึกษาภาคค่ำ กับเสียงนกกาซึ่งดังแว่วมาเป็นระยะๆ เพิ่มความวังเวงยิ่งขึ้นไปอีก

ความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องราวที่เคยได้ยินได้ฟังมาทั้งจากเพื่อนและรุ่นพี่ในมหาวิทยาลัย ถึงเหตุการณ์ที่วราลีไม่ปรารถนาจะให้เกิดกับตัวเองฉายวาบขึ้นมา รวดเร็ว ฉับพลัน ประหนึ่งว่าถูกตั้งค่าให้ทำงานโดยอัตโนมัติเมื่อเธอต้องตกอยู่ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้

เพียงแค่นี้ก็ว่าตัวเองยืนอยู่ตรงนี้เพียงลำพัง ลมเย็นวูบหนึ่งก็พัดมากระทบร่าง เย็นวาบ...ไปทั้งตัว ขนแขนลุกชู หัวใจเต้นเร็วขึ้น

อย่างหาสาเหตุไม่ได้ บทสวดมนต์ที่เคยได้ท่องได้เรียนมาเมื่อครั้งยังเยาว์วันเวียนอยู่ในห้วงรอบแล้วรอบเล่า ก่อนที่นักศึกษาสาวชั้นปีสุดท้ายอย่างวราลีจะยกมือขึ้นไหว้ลมไหว้แล้งเพื่อเรียกความเป็นสิริมงคลมาสู่ตัว พลางภาวนาขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครอง

ขึ้นชื่อว่าความกลัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอยู่จริงหรือไม่ วราลีคนนี้ขอยอมแพ้ราบคาบ ไม่ใช่แค่กลัวหรือกลัวมาก แต่เป็น...กลัวจนขึ้นขึ้นสมอง เข็ดขยาดมากที่สุดต่างหาก

“ແ່ງ...”

วราลีหลับตาปี เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะแหบพร่าแว่วเข้ามาในโสตประสาท หญิงสาวพนมมือไว้มัน หอบหายใจถี่ราวกับเพิ่งผ่านการออกกำลังกายมาอย่างหนัก ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว

‘วึง! ไช้...วึงสิวราลี’

เธอคิดเช่นนั้น แต่ขากลับนั่งอยู่กับที่ ไม่เคลื่อนไหว ไม่กระดุกกระดิก ไม่ทำตามคำสั่งของสมอง วราลีอยากจะทำกรีดร้องให้สุดเสียงเพื่อขับไล่ความกลัวออกไปให้หมด

‘ผีไม่มีในโลกหรอก’ หญิงสาวปลอบใจตัวเอง แต่ยังไม่ยอมลืมตาภาวนาถึงบทสวดมนต์ที่จำได้ไม่หยุด รู้สึกเหมือนมีบางสิ่งบางอย่างกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาหา...คล้ายได้ยินเสียงผีทำใครสักคนเดินเข้าใกล้

ใครกันเล่า...ในเวลาเช่นนี้ หญิงสาวแน่ใจเหลือเกินว่าได้มองเห็นใครบางคนโดยรอบอย่างดีแล้ว ในพื้นที่รัศมีความกว้างเท่าที่สายตาเธอจะมองเห็นไม่มีใครอยู่เลย นั่นหมายความว่า...สิ่งที่กำลังเคลื่อนเข้ามาหา...ไม่ใช่คน!

“ทำอะไรรออยู่หรือ” คำพูดกึ่งเสียงหัวเราะอย่างผู้มีแต้มต่อดังขึ้นทำลายบรรยากาศอันวังเวงและน่าขนลุก

วราลีค่อยๆ ลืมตา หรือตามองให้แน่ใจว่าเจ้าของเสียงเมื่อครู่เป็นใคร และทันทีที่หญิงสาวเห็นเต็มตา ดวงตากลมโตคู่สวยก็ฉายแวว

โมโหเต็มที่ มือที่พนมค้ำงอยู่เปลี่ยนเป็นเท้าสะเอวทันที ริมฝีปากงาม
มึ่มแน่นจนเป็นเส้นตรง หอบหายใจรัวเร็ว...หนนี้ไม่ได้กลัว ทว่าโกรธ!

“อีตาบ้า! เล่นอะไรแบบนี้ คนยิ่งกลัวๆ อยู่”

‘อีตาบ้า’ ทำหน้าทะเล้น ไม่สะทกสะท้านต่อแวตวจริงจ้ง
เอาเรื่องของอีกฝ่ายแม่แต่น้อย “ผู้หญิงอย่างเธอกลับเป็นกับเขาด้วย
เหวอ ฉันทึกว่าเธอจะกลัวอะไรไม่เป็นชะอีก” คนพูดหัวเราะต่ออีก
หนึ่งชุด ยืนยันความเป็นต่อของตน

วราลีไม่ตกลงด้วยสัณนิต หญิงสาวอยากชดก้าบั่นใส่เขาแรงๆ
สักครั้งสองครั้งให้หายโมโห ทว่าได้แต่คิด

“พูดก็พูดเถอะนะ สีหน้าท่าทางเธอเมื่อตะกี้ตกลงเป็นบ้าเลย
ทำอะไรเหวอ หรือว่ากราบไหว้ฟ้าดิน”

คนไม่ตกลงด้วยกำมือแน่น “หยุดหัวเราะเดี๋ยวนี้ละ ตลกมาก
หรือไง”

น้ำเสียงคนพูดจริงจ้ง ทว่าคนฟังกลับเห็นเป็นเรื่องตลก ชายหนุ่ม
พยักหน้าหงิกๆ แทนคำตอบ ถ้ามีปรอทวัดความโมโห...ปริมาณความ
โมโหของวราลีคงล้นปรอทจนเจียนจะแตกเต็มที่ เมื่ออีกฝ่ายยอมรับ
หน้าตาเฉยว่าขบขันและเห็นเธอเป็นตัวตลก

“ขอให้ห้องแข็งตาย” หญิงสาวว่าอย่างเหลืออด ในเมื่อเขายัง
หัวเราะเยาะการกระทำของเธอได้ แล้วทำไมเธอจะแข่งเขาบ้างไม่ได้

“ถ้าฉันตาย เธอไม่กลัวฉันจะกลายเป็นผีมาหลอกเธอเหวอ”
ไม่เพียงพูด คนพูดยังแสดงท่าทางประกอบด้วยการกลอกตาพร้อม

แลบลิ้นเหมือน ‘ปอบหยิบ’ ในหนัง และยื่นมือออกไปไขว่คว้าปะปะ
วราลีอดทนต่อไปไม่ไหว จึงยื่นมือไปตีแขนปอบหยิบที่ยื่นมาใกล้

ตัวเธออย่างไม่ลดละ หวังจะระบายความโมโหเสียให้หายแค้นเคือง
“ไอ้ยๆ” คนเจ็บประท้วง “อะไรของเธอเนี่ย ฉันเจ็บนะ...เดี๋ยว

ก็ไม่ช่วยซ่อมมรดชะเลย” เขาลูบแขนที่ถูกตีบ่อยๆ

“นายรู้ได้ยังไงว่ารถฉันเสีย”

“ก็บังเอิญผ่านมาแล้วได้ยินเสียงเครื่องยนต์ไอ้กุกๆ” ชายหนุ่มอธิบาย ทำท่าทางประกอบประหนึ่งเครื่องยนต์เป็นสิ่งมีชีวิต

วราลีเลิกคิ้วเรียวขึ้น “นี่ตั้งใจแกล้งฉันใช่ไหม๊ แกล้งให้รถฉันเสียแล้วยังแกล้งให้ฉันกลัวอีก”

“อ้าวๆ เจ้...ทำไมใส่ร้ายกันอย่างนั้นล่ะ ฉันกำลังจะกลับบ้านพอดีลืมของไว้ที่ล็อกเกอร์ห้องชมรมเลยกลับมาเอา ได้ยินเสียงสตาร์ทรถแล้วไม่ติด คิดว่ารถคงเสียก็เลยจะมาช่วยดูให้ กลับโดนกล่าวหาว่าเป็นผู้ร้ายซะอย่างนั้น โห! ทำคุณนุชาโทษแท้ๆ” นีรันดร์ส่ายหน้า พลังการทำตาละห้อยเป็นเชิงตัดพ้อ

จากที่ตั้งใจจะต่อว่าอีก พอได้ยินแบบนี้วราลีก็กลืนคำพูดเหล่านั้นลงคอเสีย ยอมให้คนมีน้ำใจช่วยดูรถให้แต่โดยดี ในเมื่อเธอไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีไปกว่านี้แล้ว ครั้นจะพยศ วางฟอร์มต่อไป มีหวังได้ตกที่นั่งลำบากแน่ๆ เพราะฉะนั้นการอ่อนข้อและยินยอมรับความช่วยเหลือที่เขาหยิบยื่นให้ด้วยความปรารถนาดีน่าจะดีที่สุด

วราลียื่นทำหน้าที่เป็นผู้คอยสังเกตการณ์ ชะเง้อแล้วชะเง้ออีกจนคอแทบยาวเป็นห่านเขาก็ยังซ่อมไม่เสร็จสักที โชคดีที่คืนนี้เดือนหงาย ประกอบกับแสงไฟจากริมถนนสว่างพอให้เขาช่วยเธอซ่อมรถได้โดยไม่ลำบากนัก

“เรียบร้อยแล้ว” นายช่างเฒ่าหน้าขึ้นพลังออกคำสั่ง “ลองไปสตาร์ทดูซิ”

คนได้รับคำสั่งรีบทำตามอย่างไม่เกียจคร้าน เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มเป็นปกติ เจ้าของรถฉีกยิ้มกว้าง ถอนหายใจอย่างโล่งอก และก้าวลงจากรถด้วยความลึงโลด

“นายเก่งจัง ให้ฉันตอบแทนยังไงดี”

“ไม่จำเป็นหรอก ถือว่าไถโทษที่ทำให้เรากลัวก็แล้วกัน” เขาว่า

วราลีหน้าจ้อย รู้สึกผิดที่ตัวเองมองเขาในแง่ร้ายมาตลอด ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว...ชายหนุ่มก็ไม่ใช่คนร้ายกาจอะไร เธอกำลังจะเปลี่ยนความคิดใหม่ มองเขาใหม่ และอาจรวมไปถึงการหยิบยื่นไมตรีพร้อมด้วยมิตรภาพความเป็นเพื่อนให้อยู่แล้วเสีย หากไม่ได้ยินเขาพูดชัดขึ้นเสียก่อน

“ที่ช่วย...ก็เพราะสงสารเด็กตาดำๆ หรอกนะ”

สีหน้าซาบซึ้งเมื่อครู่อันตรธานสิ้น ปลายจมูกโด่งได้รูปรับกับดวงหน้าเรียวยาวเซิดน้อยๆ แหวดตาเป็นมิตรแปรเปลี่ยนเป็นอาฆาตแค้นขึ้นมาอีกจนได้ “ใครเด็ก”

“ก็เธอไง ยายข้าวสาลี!”

“ฉันบอกแล้วไงว่าชื่อวราลี ไม่ใช่ข้าวสาลี” คนพูดย้าหนักแน่นตรงทำยประโยค เพื่อแสดงให้อีกฝ่ายรู้ว่าเธอไม่ชอบให้เขาหรือใครก็ตามเรียกแบบนี้ “นายรันเวย์บ้า”

นิรันดร์ยกไหล่ไม่แยแส และเบะปากกวนอารมณ์ “ฉันก็ได้ชื่อรันเวย์เหมือนกัน”

หมดปัญญาที่จะต่อความ วราลีจึงปิดท้ายการสนทนาด้วยการแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ ‘นายรันเวย์’ หรือนิรันดร์ คู่อริตลอดกาล ก่อนก้าวขึ้นรถแล้วขับออกไปทันที

นิรันดร์ยกมือขึ้นกอดอก มองตามไฟท้ายรถยนต์คันเล็กกะทัดรัด เหมาะกับผู้เป็นเจ้าของไปจนถึงสายตาก็ก่อนยืมมูมปาก แม้จะไม่ได้รับคำขอบคุณสักคำ หรือแม้แต่จะพูดด้วยดีๆ ยังเป็นเรื่องยาก แต่ดูเหมือนเขาจะอยากให้เป็นแบบนี้มากกว่า

การต่อล้อต่อเถียง ต่อปากต่อคำ เสียงแหวเอาเรื่อง สีหน้าไม่เป็นมิตร รวมทั้ง...แก้มแดงๆ เวลาที่วราลีโกรธจัด...ช่างน่ารำกิด!